

PIRAYE

SEYİR

PİRAYE

E-PUB & PDF

**KİTAP ARŞİVİ
V.İ.P**

PİRAYE

1966 yılında İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Koleji ve İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunudur. Reklam sektöründe müşteri hizmetleri ve yönetimi alanında çalıştı. İnsan zihni, düşünce sistemleri ve uyanış odaklı farklı metodlar üzerine pek çok eğitime katıldı ve araştırmalar yaptı. Zihin konusunda edinmiş olduğu bilgileri, ulaştığı anlayışı ve geliştirdiği yöntemleri nefes ile birleştirerek kendi dönüşümünü yaşadı. Halen oluşturduğu "Özgür Zihin, Özgür Nefes" programıyla bireysel ve kurumsal eğitimler vermeye devam ediyor.

“Seyir eden misin, seyreden mi bu âlemde?”

***Tıpkı yaşamda olduğu gibi, bu hikâyede de
karakterler ve olaylar kurgu,
yaşanan deneyimler ise gerçektir.***

TEŞEKKÜR

Birkaç yıl önce çıktığım Seyir yolculuğu tabii ki öncelikle beni halden hale sürükleyen bir macera oldu. Seyir, yaşamımla içiçe, kendi kendini bana çözdüre çözdüre yazdırdı. Tabii ki yalnız değildim bu süreçte. Bu nedenle varlıklarıyla bazıları bu sürece sebep bazıları da bu macera dolu günlerde büyük destek olmuş dostlarımı anarak, teşekkürümü sunarak layıkıyla tamamlayabilirim Seyir maceramı.

Delphinmind, her gün bana kendimi gerçekleştirme fırsatı veren bereketli topraklarımdır benim. Seyir de onun topraklarına ekip büyüttüğüm tohumlardan biridir aslında. Bu topraklarda düşlerimi oldurmaya başladığım ilk günlerde, “Ben de varım” diyen beş cesur kadın da istediklerime, yaratacağı sonuçlara, düşümün her ayrıntısına inanarak yanımda yer aldı. Onlar bana, düşüme destek oldular: Sevgili Rüksan Mumcu; Didem Uygan, Damla Yılmaz, Lena Boynuinceoğlu ve Yıldız Duba. İyi ki vardınız, iyi ki varsınız. Teşekkür ederim. Seyir sizindir de aslında.

Özgür Zihin Özgür Nefes programının her mezunu, yetinmeyip Delphinmind ekibine katılan her Özgür Zihin Özgür Nefes koçu iyi ki geldiniz; Seyir, sizin de seyrinizdir, sonsuz teşekkürlerimi kabul edin.

Arkadaş kelimesi çok küçük yaşlarda anlam yüklenmeye başlayan kelimelerden. Bu kelimeyle ilk özdeşleştirilen yüzler de, bir başka arkadaş olur yaşam boyu. Farklıdır çünkü hem eskidir, hem yenilenir şenle her an. Hem hatalarıdır paylaştığın, hem başarılarıdır birlikte zıp zıp zıpladığın. Hem küçük olursun onunla, hem büyük.

Çocukluğu da paylaşmışsındır, koca kadın olmayı da. Ve onunla fark edersin her yaşta esasında aynı ikilinin yan yana nefes aldığını da. Hele bazısı öyle yazılmıştır ki alınına, yıllarca kendi kaybolmuşluğunda, herkes gibi ondan da saklanmış olsan da, gerçeğe yürümeye başladığında yanı başında yeniden beliriverir. Oraya onsuz gidemeyeceksindir, mümkün değildir. Her an, her nefeste bu yolculukta yanı başında yerini alır. Sevgili Sibel Akıncı, evet, yanı başımdasın şükür. Dostluğun her gün şükrettiğim kıymetimdir. Seyir sensiz ne mümkün? Teşekkür ederim.

Bir de bir anda yaşamda beliren, ama dostluğu, desteği ile yerleri yerinden oynatanlar vardır. Öyle bir gelirler ki vakit gelince, onlardan sonrası yepyeni ufuklardır. Yeni capcanlı güçtür onlar, yeni koskoca bir sevgidir, yeni benzersiz bir enerjidir. Varlıkları senin yoluna taptaze ekilen koca bir inançtır. 'Sanki hep vardın' dedirtecek kadar tanıdık olsalar da tam zamanında ortaya çıkan, karşısında kimsenin duramayacağı keskinlikte bir dönüşümdür onlar. Sevgili Esra Yakupoğlu, Seyir'in ilk okuyucusu, Delphinmind'in bir tanesi, yoldaşım... Teşekkür ederim, Seyir seninle yaşam buldu, iyi ki geldin.

Bazı dostlar vardır ki onlar seni görürler, gerçekten görürler. Sonra seni o gördükleri yere taşımak için ellerinden ne gelirse ortaya koyup, seni de coşturarak illa ama illa oraya yönlendirirler. Onlar itici kuvvet, vazgeçmemeyi hatırlatan elçilerdir. Sevgili Ebru Kohen. Teşekkür ederim.

Seyir'in kahramanlarından biri olan 'Dost' adlı Labradora ilham olmuş olan sevgili dört bacaklı, koskoca kalpli oğlum Jethro'm. Sen kalbimi açmasaydın bunların hiçbiri zaten olmazdı. Hele son nefesini verdiğinde sana verdiğim söz olmasaydı, Seyir inan olamazdı. Jethro'm iyi ki varsın, bak, sözümü tuttum, Seyir burada.

Jethro'nun askerleri: Yadigarı Enzo oğlum ve özlemine merhem olmaya gelen kızlarım Elsa,

J-lo ve Lucy. Kalbim sizlerle her an daha büyüyor, yaza yaza geçirdiğim onlarca uykusuz gece, sayısız gün sizlerle yaşandı, atlatıldı. Yanımda sizlerin sevgisiyle her satır hayat buldu. Sağ olun.

Ve kardeşim, canımın canı, sırdaşım, tarifsiz sevgim, gözümün bebeği Sitare. Sensiz Piraye'nin yaşamı toptan eksik olurdu zaten. Yaşamımın bir yeri değil, her yeri senin sevgin ve desteğinle örülü. Kendimden ayrı bilemediğim, sadece aynı kamı değil, yaşamı, en "yok" olduğum günlerde de, "Varım" dediğim o ilk günden beri de an be an birlikte paylaştığım, can yoldaşımsın. Hep en çok bana inanandın. Seyir en çok bu inancına bir teşekkürümdür. En yok olduğum günlerde, gözlerinde var olabileceğimi görebilmiş olmaya minnettarlığımıdır.

Ve oğul. 28 yıl önce bir küçücük çocuk elinde feneri ile düştü önüme. "Kimsin sen?" diye sorduğumda, gülümsedi. "Biz bir takımız artık" dedi ve elindeki feneri öne doğru sallayarak "hadi gel benimle" diye ekledi. Yürümeye başladım onunla. Dünya beni onun annesi bildi oysa o benim yol gösterenim, gerçeğe yürüyüşümde her gün bir adım, bir adım daha iteleyeniimdi. Pek çok anda, zihnimin girdaplarında debelenirken yaşamdan vazgeçmemek için tek sebebidim. Hikâyelerimden beni uyandırmada en büyük rehberim, aşılması en zor tepelerim, devam edebilme gayretim, dünyaları aşan sevgim. Yılmaz Efe, fenerinin ışığı olmasaydı o karardık yollan, yıllan yürüyemezdim. Gerçeğe gözlerimi açtığım günden beri de, her çözdüğüm nokta, senin fenerini daha da parlatıp kendine özgürleşmeni sağlamak için. Her çözülen yumak, en çok sana anlatmak, en çok senin yolunu kolaylamak için oğul. Sen hep en büyük, en gerçek

sebebimsin. Lütufsun bana... Seyir varsa sayende var. On yüz milyon bin teşekkür versem yetmez ki sen gibi evlada.

Sevgili Alfa Yayıncılık, Vedat bey, sevgili editörüm Arzu Çağlan, yıllar önce bir çevirmeniniz olarak yürüdüğüm Alfa koridorlarında bugün bir yazarınız olarak yürüme deneyimini bana hediye ettiniz, ne kıymetli bir bilseniz. Sağ olun. Var olun. Binlerce teşekkür.

Ve sevgili okuyucum... Seyir senin için yazıldı. Yaşamını nihayet gerçekten ve gerçekte yaşamaya başlayabilmeni tetiklemek niyetiyle yazıldı. Her bir sayfasında yer alanları sana anlatmak için içimde yanıp tutuşan bu aşk olmasaydı, bu kitap mümkün değil olmazdı. Bu büyük AŞK için de önce O'na ve sonra sana teşekkür ediyorum.

Hiç korkmamış olsaydım keşke.

Hiçbir korkuyu tatmamış olsaydı bilincim ve bedenim.

Korunmaya ve savunmaya gerek duymasaydım.

Korkuyu bilmeyen canımın istediği gibi davranıp, korkuyu bilmeyen canımın istediği gibi konuşsaydım.

Gerçekten nefes alabilseydim her an.

Gerçekten yaşayabilseydim.

Ben olsaydım sadece, en doğal halimle.

Gerçekte yaşayabilseydim keşke.

Öyle uyansaydım her sabah; öyle tat alsaydım, öyle dokumaydım, öyle koklasaydım tüm kokulan, öyle duysaydım sesleri... Öylece, kendime özgülüğümle ve özgünlüğümle olsaydım bu dünyada, bu rüyada.

Kendine özgü, özgün ve özgür.

Var olsaydım.

Olabilir miyim?

Keşke...

1

Kurban

"Her Şey, onlar böyle olduğu için böyle... "

“Şimdi” denen zamanda...

Gözlerimi açıyorum ve hatırlıyorum: Bugün evleniyorum. Başımı yana çevirip bakıyorum, yatakta yalnızım. İyi, daha iyi... Yanımda sadece “sınır yastıkları” var. Yatağın ortasında uzunlamasına konulmuş yastıklar. Gecenin bir vakti uykuda iken, herhangi bir şekilde ona değdiğim zaman öfkeyle uyanıp bana bağırmasın diye koymasına göz yumduğum yastıklar... Bıkkınlıkla içim burkuluyor.

Boş ver sen, hadi kalk, bugün evleniyorsun az kaldı bak. Yüzdün yüzdün kuyruğuna geldin, boş ver yastığı filan.

Gerçekten de evleniyorum. Nihayet... Kazıya kazıya, uğraşa uğraşa geldiğim o günün sabahında, koca bir yorgunlukla banyoya sürüklüyorum kendimi. Aynaya baktığım an nefesim tıkanıyor, gözlerimle karşılaşmaya tahammülüm yok. Boynumdan aşağısı yok sanki, geriye neredeyse bir kafa kalmış sadece, o kadar hissetmiyorum kendimi... Sadece bu düşünceler, bu başım... Boşlukta hareket eden bir kelle gibi.

Tekrar bakmaya çalışıyorum aynaya. Gülümsemeye çalışıyorum. Oldu bak, evleniyorsun! Bir ölü balığın gözleri gibi gözlerim. Donuk, bomboş... Kendimi bildim bileli, benimle büyüyen bu eksiklik hali. Eksikliğin boş gözleri. Kendime baksam da bir şey göremiyorum ki. Küçük bir kızken bunu ilk fark ettiğimde, şaşkınlıkla, kendime karşı bir bulantı duygusu kaplamıştı içimi. Eksiktim ben. Bir şeyler yoktu bende, ama ne? Olmayan her ne ise tam kalbimin orta yerinde, orada bir oyuk oluşturmuştu sanki. Bozuktum. Defoluydum. Üstelik utanç veren ve korkutan bir bozukluktu

bu. Ne olduğunu tanımlayamadım, ama hep bildiğin bir Şeyi tanımlamaya çalışmak da gerekmiyordu aslında. Vardı ve leydi işte. Sadece bu durumu hep düzeltmeye çalıştım. Tüm yaşamım boyunca tek amacım oldu bu. Hep kapatmaya çalıştım o oyuğu. Başlangıçta küçüktü tabii, olsa olsa bir yüzük kaddı çapı işte. Ama hep büyüdü, büyüdü. Büyüdüğü için içimde, ben olamadım ve sonrasında bir Şeyi tanımlayamadım kendimde. Ne olmaya çalışırsam çalışayım, hep ondan dolayı eksik, ekside kaldım... Şimdi ise öylesine büyüdü ki, “Sen kimsin?” diye sorsalar, belki de “Oyuk!” diye tanımlardım.

Soyunup duşa giriyorum, uyuşmuş bir halde. Su akıp gidiyor üzerimden; sanki bana değmeden, değmeden. Kendimi alıp bir gelin yapmalıyım bugün. Onun karısı olmayı başarmalı, onun için değerli olmalıyım. Bana değer vermeli. Bu kadar Şey yaptım, bu kadar dayandım.

O... Celal ve diğerleri... Onların sözleri, onların ilgisi, onların tanımları, onların yorumları... Hep başkalarının beni konumlamaları. Yaşamım boyunca hep adamlar için bir Şey olma, onların verecekleri ile eksiden kurtulma abamla, onlardan alabileceklerimi toplayabilmek için yaşadım. Madem eksiyim ben, bu eksikliği kapatacak olan malzeme başkalarında olmalı. Sevgi, ilgi, değer, anlayış, saygı vesaire vesaire... Efendilerim, bana bunları verebilecekler oldu her zaman. Peki ama nasıl alacaktım?

Ne istiyorlarsa onu yap, o ol!

Kurulanırken aynada yüzüme bakıyor ve gözlerime yerleşen o tuhaf ifade değişir mi belki, diye gülümsemeye çalışıyorum yalandan. Nafile... Hazırlanmam lazım. Bu işi tamamlamam lazım. Bu işi, sona vardişmam lazım. Bir başarırsam onunla evlenmeyi... Ne olacak ne? Bu cümlenin gerisi gelmedi hiç, hiç duyamadım, ama cümlenin başını

defalarca duyduğumu biliyorum: “Bir başarısan onunla olmayı”, “Bir başarısan onunla sözlenmeyi, nişanlanmayı, evlenmeyi,” “Bir başarısan onu kendine âşık etmeyi,” vesaire vesaire... Başka başka adamlar için başka başka yaşamlarda defalarca söylediğim, içeriği aynı cümleler... Her seferinde yaşanan son beni daha da eksik kılsa da, her seferinde aynı cümle ile bir daha düştüm yollara. Bu sefer olacak, bir başarısan...

Bir zamanlar gerçekten inanırdım; evlenmeyi başarısam, o yüzüğü parmağıma takmayı başarısam bir şeylerin farklı olacağına. Şimdi pek çok sözlenme, evliliğe varamamış nişanlar, sadece bir buçuk yıl sürebilmiş bir evlilik sonrası, artık o kadar da emin değilim. Fark etmiyor gerçi, çünkü sorgulamalar bu çekim karşısında çok çaresiz ve zayıf. Öylesi bir çekim ki bu, kontrolüm dışında hep aynı yöne savruluyorum. Tek yapabileceğim, olabileceğine bir kez daha inanmak. Belki, bu defa...

Otuz dört yaşındayım, gelin oluyorum bugün. Ölü gözlerimle kendime kaçamak bakıyorum bir kez daha aynada. Hazırlanmalıyım; maskemi takmalı, zırhımı kuşanmak, sahneye çıkmalıyım. Her şey bana bağlı. Korkuyorum. Girmiş olduğum ve daha da derinlerine ineceğim cehennemi bilmeme rağmen, oraya gitmeyi başaramamaktan... Son anda bir salaklık, bir hata yaparak onun vazgeçmesine sebep olmaktan korkuyorum.

Dikkat et! Ne derse, ne yaparsa sus, sakın sesini çıkarma!
Sus...

Susarım, o kolay. Susmayı severim ben. Susmanın yarattığı etkiyi, karşımdakinin tüm silahlarını o suskunlukla nasıl etkisizleştirebileceği-mi iyi bilirim. Susmak ilerletmez anı, oracıkta dondurur. Karşındaki ne yaparsa yapsın, ne kadar zorlarsa zorlasın, dayanıp sustuğun zaman donar her şey. Bir

sonuca ilerlemez. Benim istemediğim bir sonuca ilerleyemez.

Yatak odasına geçip giyinmeye çalışıyorum. Yatak odası demeye bin şahit ister ya. Bir kilim, yamuk bir dolap ve yatak. Adamın evinde kalıyorum bir süredir. Ev Kuzguncuk'ta. Bana yabancı bir semtte, bana yabancı ve tuhaf bir evde yaşıyorum. Her şey dökük, derme çatma. Büyüdüğüm, alıştığım evlerden çok farklı. Gerçi önemi yok artık, onlarla hiçbir bağım kalmadı. Bu ine girebilmek ve yadırgamadan içinde yaşayabilmek için unuttum, unutmaya zorladım o yaşamları ve insanları.

Avrupalarda okutulmuş, iletişim yüksek lisansını Amerika'da tamamlamış Mina Akarca, üç aydır bu evde yaşıyor. Tam üç ay.. Kısa gibi görünse de bana göre uzun zaman oldu, her şey "burası" ve "o" olalı çok uzun zaman... Adam artık her şeyi ve her yeri kaplıyor, ondan başka hiçbir şey yok. Şöyle bir dolanıyorum sessiz olmaya çalışarak ve evde olmadığını anlıyorum. Bir yere gitmiş belli ki. Cep telefonumda mesajını buluyorum:

"Nikâh dairesine gitmek için saat 13.00'te gelip seni alacağım, hazırlanmış ol. "

İçimde, bu mesajı yazarkenki öfkesini hissediyorum. Önemli değil, az kaldı. Saate bakıyorum, henüz yeterince vakit var. Kuaföre gidip saçımı, makyajımı yaptırmalıyım; sonra gelip kendi başıma bulup buluşturduğum o beyaz elbiseyi giymeli ve hazır olmalıyım. Ağır ağır giyiniyorum ve eksikliğin yokluğa evrildiği bir hal içinde evden dışarı çıkıyorum.

Eş zamanda...

Uzun beyaz saçlarını bir saç lastiği ile arkadan toparlayarak hevesle oturdu yazı masasına. Hep aynı heyecandı onda bu hevesi yaratan. Yeni kelimeler bulmalıydı, yeni söylemler, okuyacak olan her kim ise ona ulaşabilmeliydi. Ulaşabilirse... Bir şüphe uyandırmayı, bir acaba dedirtmeyi başarabilirse... Bir nebze olsun, uyku ile kapanmış o bilinçte bir sarsıntı yaratabilirse... “Ne diyor bu kadın yahu?” dedirte-bilirse... Gerisinin geleceğini, gerisi için bir yolun bulunabileceğini biliyordu.

Yazdığı birkaç dergiden en çok okuyucuya sahip olanı, yine bir yazı istemişti kendisinden. Bu da bir fırsattı yeniden işte... Her kime ulaşması gerekiyorsa ulaşmalıydı, nasıl ulaşacaksa zaten ulaştırılacaktı. Yeter ki o kendi payına düşeni yapabilsin. Bu sorumluluk hissiyle ellerini koydu klavyeye. Ellerin giderek artan kırıksıklığını fark etmek gülümsetti onu. Bedeni buradaki her şey gibi her an değişiyordu. Her an farklı bir deneyimi yaşatmak isteyen bir sistemin parçası değil miydi beden de? Değişecekti tabii. Yaşlanmayı kabul etmemek de neyin nesiydi? Ama işte insan değil miydi unutan? Ve sürekli farklı görüntüler göstermekle yükümlü bu kaleydoskopun bazı görüntülerini inadına sabitlemeye çalışan... Oysa mühim olan değişmeyi bulabilmektir. O tek değişmeyen, bu görüntülerde bulunabilir miydi? Bu düşünce ile iç geçirdi. Gözleri bir noktaya daldı, o noktaya odaklı olarak bir süre kalakaldıktan sonra derin bir nefes alıp yazmaya başladı:

“Düşünmüyorsun, düşüyorsun. Düşündüğünü zannediyorsun, ama sadece yoklukta biraz daha irtifa

kaybediyorsun. Çıkabilmek için sözüm ona düşündükçe, her gün biraz daha nefessiz, boğuluyorsun. Sen düşünmüyorsun. Düşünmek, var olabilmek ile olur ancak. Sen var mısın?”

Biraz geçmiş bir zamandan...

Onunla göz göze geldiğim ilk an, bir tokat patlamıştı sanki yüzümde ve kıpkırmızı olmuştu yüzüm. Bu etkiden şaşkın, olduğum yerde kalakalmıştım. O ise bir süre beni süzdükten sonra dikkatini tekrar konuşmakta olduğu kişilere vermişti. Deli gibi çarpan kalbimin sesini duyuyor, çakılıp kaldığım noktada onu izlemekten kendimi alamıyordum. Keskin el ve kol hareketleri, arada patlayan gür bir kahkaha ve sıkıntısı. Evet, ne kadar belli etmemeye çalışsa da, her tarafını sarmış derin bir sıkıntı vardı üzerinde. Sanki her an patlayacakmış da, kendine hâkim olmaya çabalıyormuş gibi kaskatı, kontrol etmeye çalışıyordu kendini. Bu şiddetli kontrol çabası yüzünden bu denli kesik kesik ve sert olmalı hareketlerindeki geçişler, diye düşündüm. İsmi öğrenmek için hemen elimdeki davetiyeye baktım:

Celal Evrim.

“Dalgaların içe Vurumu.”

Serginin ismini okuyunca, nereden de bulurlar böyle tuhaf isimleri, diye güldüm içimden. Gözüm etrafımı saran resimlere kaydı ve kendisinde hissettiğim sıkıntının boyutunun çok daha geniş olduğunu gördüm onları hızlıca süzerken. Karanlık ve siyah ağırlıklı fırça darbelerinin oluşturduğu tablolar sıra sıra duvarlara dizilmişti. Kasavetten başka bir şeyi yansıttığı yoktu resimlerin bana sorsalar, lâkin resim sanatı bana öylesine uzaktı ki, yorum yapabilecek bilgiye sahip olmadığımdan emindim. O an zaten önemli olan resimler değil, oydu, artık “o” olmuştu. Her şey bir anda o...

İyi ki gelmişim! Onunla karşılaşacağımı bilseydim, beni bu sergiye sürüklemeye çalışan arkadaşıma hiç o kadar nazlanır mıydım?! O gün bunalımım tavana vurduğundan, en yakın arkadaşım, bu sergi açılışına beraber gelmemiz için her türlü baskıyı yapmıştı. En sonunda ise sergi sonrasında en sevdiğim lokantada yemek ısmarlayacağını söyleyerek beni ikna etmişti. Teşvikiye'deki bu galeriden içeriye girer girmez arkadaşım rahatlıkla insanların arasına dalmış ve üç dakika içinde arada bir duyulan kahkahalarıyla kalabalığa anında uyum sağlamıştı. Ben ise ortam içinde anlamsız bulduğum kendimle baş başa, bir ileri bir geri kenarlarda dolaşıyordum. Ve sonra... Onu gördüm, bana bakan onu. Bir anda yaşam bir anlam, varlığım ise bir amaç kazandı.

İçimi kaplayan heyecanın etkisiyle bir yere oturma ihtiyacı hissederek, ileride gördüğüm bir koltuğa doğru havalı bir şekilde yürüyerek oturdum. Çok belli etmemeye çalışarak onu izliyordum. O da beni izliyordu, biliyordum. Birden konuşmakta olduğu adamla beraber benim oturduğum koltuğa doğru gelişini, sırtını neredeyse bana yaslayacak şekilde yanıma oturup, adamla konuşmaya devam edişini nefesimi tutarak izledim. O kadar yakındık ki, neredeyse vücut ısısını hissedebiliyor ve parfümünü duyuyordum. Kalbim öylesine gümbürdüyordu ki, daha fazla bu basınca dayanamayacağımı hissederek yerimden kalkıp bir adım attığım zaman birden gür sesini duydum:

“İyiymiş böyle.”

Bana mı söyledi?

“Efendim?”

“İyiymiş böyle,” diyor yeniden ve gözleriyle yanım işaret ettiğini anlayınca hemen otomatik bir refleks gibi yanına, kalktığım yere oturuyorum. O, tekrar dönüp bu tuhaf

diyalogdan ötürü kalkması gerektiğini hisseden adama son cümlelerini söylüyor.

Yanından kalkmamı istemedi.

Öylesi bir heyecanla doluyor ki içim, bütün dünyanın yavaş yavaş değişmeye başladığını fark ediyorum. Bir umut, evet işte yeniden bir umut. Her zaman gelen, mutlaka bir yerlerden çıkarak gelip beni bulan o tanıdık umut... Belki bu defa...

Şimdi denen zamanda...

“İyi mi saçlar böyle Mina Hanım? Şöyle minik bir çiçek de oturtalım mı?”

İrkilip kendime geliyorum. Kuaförüm kocaman bir gülümseme ve elinde minik bir beyaz çiçek derlemesi şeklindeki saç süsüyle bana bakıyor. Çiçek mi? Abuk bir boyda, kısa mı uzun mu ne olduğu belirsiz saçlarıma bakıyorum hüznle. Sözde uzatmaya çalıştım gelin olacağım diye ama...

“Yok Mehmet Bey, fazla olur.”

“Ne fazlası canım, gelin oluyorsunuz en nihayetinde. Aaaa, bakın şöyle şu kenara oturtalım, ne kadar hoş oluyor.”

“Olur, peki Mehmet Bey oturtun bakalım hadi.”

Alaycı tonlamam karşılığını kıkırdamalarla buluyor. Ben de gülümsemeye çalışıyorum. Çiçekler saça oturuyor da, Mina kendini bir yere oturtamıyor. Muhtemelen zaten bana oturtulacak bu evlilik yine ya. Son aylarda yaşananlara bakınca anlamak zor değil. Ama etraftaki dünya ne bilsin... Mutlulukla nikâha hazırlandığımı düşünerek, herkes seferber oluyor senelerdir geldiğim kuaför salonunda. Kümse de yüzüme vurmuyor, ne kibarlar. “Bu kaçına deneme Mina Hanım? Emin misiniz Mina Hanım? Yine sersefil olmayın Mina Hanım!” diyen yok. Devamlı söz saçı yap, nişan saçı yap, gelin saçı yap... Yüzükler takılıyor, yüzükler atılıyor. “Manyak mısın?” diyen yok. Hoş, neden desinler ki? Belki de kimse umursamıyor. Ben rolümü nasıl oynuyorsam, herkes de aynı şekilde oynayarak karşılık veriyor.

Ve çiçek başımdaki yerini alıyor, makyaj tamamlanıyor. Tüm kuaför çalışanlarının tebrik cümleleri arasından, bir an önce kurtulmaya çalışarak hızla çıkıyorum ve benim için çağrılmış olan taksiye binip eve doğru yol almaya başlıyorum. Yine aynı hal çöküyor üzerime, nefes alamıyorum sanki. Camı açıyorum hemen. Araba eve doğru ilerledikçe, içimdeki gerginlik de artıyor. Onu tanıdığımdan bu yana beni hiç bırakmayan, her an içimde soluduğum o gerginlik... Her an bir şeyleri yanlış ya da hatalı yapacağım ve onu kaybedeceğim düşüncesiyle içimde yer etmiş panik... Bu panik kesiyor nefesimi, bu panik boğuyor gelin olduğum gün dahi beni...

Biraz geçmiş bir zamandan...

“Tanıştırılmadık değil mi?”

“Hayır, ama kim olduğunuzu biliyorum tabii. Ben Mina. Mina Akarca.”

Sesim titriyor mu, yoksa bana mı öyle geliyor?

Uzun uzun bana bakıyor, gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan.

Ve nihayet bir ses duyuluyor:

“En derindeki bu tuhaf suçlu bakış. Kimsin sen?”

Çattık. Ne cevap vereceğimi düşünürken; Kim miyim? Kim olmamı istersen o, diye geçiriyorum içimden.

“Bilmem, kimim sence?”

Hafif işveli bir tonla söylediğim bu cümlelerin hemen sonrasında, mahcup bir tavırla, başımı öne eğip gözlerimi kaçırıyorum. Bir sessizlik oluyor.

Sanki ne yapacağını kestirmeye çalışıyor. Sessizce birkaç saniye bekledikten sonra yeniden gözlerimi gözlerine kaldırıyorum. Öfke mi gördüğüm?

Bir an bana bakıyor ve hızla kalkıyor yerinden.

“Tanıştığımıza memnun oldum, görüşmek üzere hanımefendi.”

Ve dönüp hızlı adımlarla uzaklaşıyor. Hoppala! Şaşkın kalakalıyorum koltukta. Aramızda geçmiş olan iki üç kısa cümleyi zihnimde sürekli başa sararak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama nafile.

İki dakika tutamadın adamı yanında, hayret bi şey ya, ne güzel konuşmaya başlamıştı işte...

Her yeri saran bir hayal kırıklığı. Bir anda canlanmaya, aydınlanmaya başlayan bir dünyanın parça parça önümde dağılışı. Oyuk merkezinden yanmaya başlıyor, inceden artan bir yanma hissiyle kendini hissettiriyor yeniden içimde. Bir şeyler yap. Hızla yerimden kalkıp arkadaşımın yanına gidiyorum. Birdenbire içimden çıkardığım bir başka kadın, taşkın bir neşe ile önüne gelen herkesle sohbetlere girip kahkahalar atmaya başlıyor! Fark et beni, fark et, yine gel yanıma, diye çırpınsa da benden çıkan her hareket ve ses; o, o gece bir tek kez bile bana tekrar dönüp bakmıyor. Ben... kiminle konuşursam konuşayım, beni daha rahat görebilsin diye salonun farklı noktalarında ona yeni bir açı, yeni bir pozisyon sunmaya çalışan ben, her an onu takip ettiğim için bu gerçeği çok iyi biliyorum. Hayal kırıklığı sızıya, sızı ise büyüyerek o çok tanıdık, gözü kör isteğe dönüşüyor içimde...

Şimdi denen zamanda...

Gözü kör o isteğin... O gece beni ele geçirişinin sonucunda geldiğim noktaya bakıyorum aynada. Aynadaki görüntü; krem rengi bir elbise içinde, makyajlı, yapılmış saçlarının üzerine oturtulmuş bir çiçekle adım adım oluşturulmaya çalışılmış bir gelin görüntüsü. Yüzüm taş gibi. Gördüğüme tahammül edemeyerek kaçırıyorum gözlerimi. Gelin oluyorum, nihayet Celal ile evleniyorum evet, ama yaşadığım bu değil ki. Güçsüz ve yorgun hissediyorum kendimi. Bir savaş meydanından geçerek gelmişim o günden bugüne. Darbeler ala ala, yıkıla kalka, uyanları duymayarak, “Dur!” işaretlerini görmeyerek... Sadece içimdeki, “Devam, sonuna kadar devam!” diyen sese kulak verip, orası burası darmadağın bir halde gelmiş ve hedefimin kapısına dayanmışım. Son metrelerde çok yorgun olsam da, gittiğim yönden artık hiç emin olamasam da, o sesin peşinden gitmekten başka bir şey yapamıyorum.

Açılan kapının sesiyle kendime geliyorum. Yaklaşan birkaç adım sesi yine aynı korkuyu dolduruyor içime. Arkamda durduğunu hissediyorum. Korkudan dönüp bakamıyorum.

Ya beğenmezse, ya birden vazgeçerse?

“Hazırsan gidelim, Ercümentler aşağıda bekliyor.”

Odadan çıkmak için dönüp bir adım attığımda, onun kımıldamadığını görüyorum. Gözlerimi kaldırdığımda ise tuhaf bir bakışla bana baktığını fark ediyorum.

Yoksa korku mu var gözlerinde, korkabilir mi o gerçekten?

“Güzel olmuşsun,” diyor ve arkasını dönüp sokak kapısına yöneliyor.

Güzel dedi güzel! Geçştirir gibi söyledi biliyorum, ama olsun...

Yine de içimde bir ışık yanıp sönüyor. Hafifçe gülümsüyorum, kapıya doğru arka arkaya ilerlerken, “Değişecek her şey, olacak, biliyorum,” diye içimden tekrarlayarak, yine belki bininci kez aynı umuda sarılarak nihayet nikâhıma gidiyorum.

Biraz geçmiş bir zamandan...

“Mina, birkaç kişiye sordum, boş versin diyorlar.”

“Sırma, ne demek boş versin? Aşık oldum diyorum sana, gece gündüz aklımdan çıkmıyor ya! Ben senden yardım istiyorum ona ulaşmak için, senin şu dediğine bak.”

“Ya adam manyağın teki mi ne belli değil! Zaten kimseyle birlikte olmuyormuş, kaç yıldır kimseyle olmamış yani. Kadın düşmanı diyorlar. Hep yalnızmış. Kendi içine dönük, resimleri, bir de kendi... onunla ilgili başka bir şey bilmeyiz diyorlar.”

“Olmaz tabii ki, çünkü beni bekliyor,” diye gülerek karşılık veriyorum.

“Sırmacım beni vazgeçilemezsin, bırak bu lafları. Hani gittiği, takıldığı yerleri öğrenecektin?”

“Yok kızım yok, adam gezmiyor diyorum. İçki de içmezmiş, gece hayatı yok, tek sosyalleştiği zaman sergileri diyorlar. Onun dışında görülmezmiş. Kuzguncuk'ta yaşıyormuş ve hep oradaymış. Tuhaf bir tip işte. Minacım, bak onca şey geçirdin, bırak adam mı yok Allah aşkına ya.”

“Tamam Sırma tamam, çalışmam lazım şimdi, hadi görüşürüz.”

Telefonu kapatırken birden telaşlı sesini duyuyorum:

“Dur, dur! Bu akşamüstü galeriye gidecekmiş, galeri sahibinden öğrendim, biliyorsun arkadaşımıdır. İki resmi

satılmış onların parasını alacakmış sanırım.”

Heyecanla doğruluyorum yerimde.

“Süpersin arkadaşım, işte bak isteyince nasıl da yardım ediyorsun. Saat kaç ki? Daha üç, hemen Atlamalıyım.”

“Dur Mina ne yapacaksın ki?”

“Sırmacım hadi bye bye! Koşmam lazım, ararım seni,” diyerek telefonu sabırsızlıkla kapatıyorum. Bu laflara karnım tok benim. Başka adam mı yokmuş? Yok kardeşim. Onu istiyorum ben. Herkes nasihat vermeyi biliyor sadece. Âşık oldum adama, aklımdan çıkmıyor diyorum; çaresizim, bulmalıyım onu diyorum.

İçimden söylene söylene, çalıştığım Amerikan Armasının koridorlarında telaşla genel müdürün odasına yürüyorum. Bu Armada son bir senedir reklam ve halkla ilişkiler müdürü olarak görev yapıyorum. Onlarca yıl reklam ajanslarında çalışıp oluşturduğum tecrübe çok kıymetli olsa da, daralıp gelen teklif üzerine “reldamveren” tarafına geçtim. Genel müdürle aram iyi. Bana göre yaşlı ve tonton bir ihtiyar. Reklam çok anlamadığı bir iş olduğu için güveniyor bana. Fena gitmiyor şimdilik, sıkılıncaya kadar işte... Zaten iş yaşamım, daraldıkça değiştirdiğim ajanslarla dolu. İki üç yıl, sonra hoop değiştir. Değiştirmemek mümkün mü? O kadar uğraş, çalış, kendini ver, ne almam gereken parayı alabildim ne de mevkiyi. Ben de vurup çıkıyorum o zaman kapıyı, hak ediyorlar tabii ki. Bir de bu tarafı deneyeyim dedim, bakalım.

Kapıyı tıklatıp müdürün odasına giriyorum. “Apartmandan aradılar, evimi su basıyormuş, bir boru patlamış...” gibi bir yalanla izin alıp sivişiyorum. Eve gidip sahne kıyafetimi tasarlıyorum. Hoş olmalıyım, çok hoş, ama süslendiğim de anlaşılmalı. Kot pantolonumun üzerine yeni aldığım şık siyah boyunlu kazağımı giyiyorum. Ayağымda yeni aldığım

siyah İtalyan botlar, kalın siyah yarım ceketimi de giydim mi tamamdır. Bana da yakışır siyah zaten. Kısacık ama kıpkırmızı saçlarımla oluşturduğu tezat hoştur. Uzun boyumla da şöyle bir salındım mı... Biraz makyaj ve evet, evden çıkmaya hazırım.

Galeriye gelmeden biraz önce taksiden inip yürümeye başlıyorum. Galerinin önünden geçerken bakıyorum, içeride görünmüyor. Sokakta görülmeyeceğim bir noktada bir sigara yakıp beklemeye başlıyorum. İki sigara ve birkaç telefon konuşmasıyla kendimi oyalamayla çalışarak geçen bir yarım saatten sonra orada direk gibi dikilmek saçma gelmeye, içim sıkılmaya başlıyor. Üşüyorum da. Kasım ayındayız tabii.

Ama ayrılamıyorum oradan. Ve bekliyorum, o günden sonra hep bekleyeceğim gibi...

Kendi kendime konuşmalarla geçen bir saatin sonunda, birden uzaktan yürüyerek geldiğini görünce sevinçten bir an aklımı yitirecek gibi oluyorum. Sakin ol! Yaklaşsın, diye bekleyerek onu izliyorum. Siyah kadife pantolon üzerine, açık yeşil boyunlu bir kazak giymiş. Yeşili de mi seviyor yoksa? Üzerinde yine siyah bir mont. Ayağında siyah spor botlar. Şık, sade.

Tamam yeterince yaklaştı, hadi.

Hızla ona doğru, ama hiç bakmadan, elimdeki cep telefonunda bir şey okumaya çalışır gibi yaparak yürüyorum.

Az kaldı, iki adım daha ve evet şimdi kafanı kaldır, bingoo!

Göz göze geliyoruz.

“Vaaaay, selam Mina Hanım.”

“Aaa, merhaba! Nasılsınız?”

“Çok şükür, sizi gördük daha iyi olduk.” Yine o acayip gür kahkahası sarıyor etrafı. Yalandan kahkahası.

“Nereye böyle?” diye soruyor.

“Arkadaşımla buluşacaktım. Ama maalesef şimdi mesaj atmış, gelemiyormuş, kös kös eve dönüyordum mecburen.”

Beni süzüyor.

Anladı mı numaramı? Aman anlasın, ne var işte, seninle olmak istiyorum ya!

"Şu galeride ufak bir işim var, sonra bir kahve içelim istersen. Hem seninle konuşmak istediğim bir şey var, ne dersin?"

Teşvikiye'nin her yerini ışıl ışıl kaplayan ve ışıklan yanıp sönen Noel ağaçları sarıyor birdenbire sanki. Tüm dünya ışıltıyor.

“Aaa, tabii neden olmasın, sevinirim.”

Galeriye doğru yan yana konuşmadan yürüyoruz. Daha doğrusu yürümek için ben zorluyorum kendimi. Hoplayıp zıplayıp dans etmek istiyorum oysa. Konuşacakmış benimle. Benimle konuşacağı bir şey varmış. Biliyordum. Kadın düşmanı ha? Saçmalık! Beni beklemiş o, beni. O da beni aklından çıkaramıyor, biliyordum, karşılıklıdır böyle kuvvetli hisler.

Biraz sonra oturduğumuz kafede, bir yandan kahvemini içmeye çalışırken, bir yandan havadan sudan bahsederek heyecanla esas konuya girmesini bekliyorum. Neşeyle kendimden bahsediyorum; işimden, yaşamımdan, nerede oturup nerede çalıştığımın... Tanıtmaya başladığım bu beni

istesin istiyorum. Hem öyle bir istemek ki, ayrılamasın bir daha.

“Mina, müsaade edersen bir portreni çalışmak istiyorum senin?”

Ne? Portre mi? Bu muymuş konuşacağı şey yani? Ne portresi ya?

Üzerime çöken bu derin hayal kırıklığına rağmen gülümseyerek konuyu istediğim yönde sürdürmeye çalışıyorum:

“Portremi mi? Gerçekten mi? Çok sevinirim, hiç olmadı... yani kimse yapmadı. Aaa, çok heyecanlandım bakın şimdi.”

“Yok öyle çok heyecanlanma. Benim resimlerimi biliyorsun, sonuç beklediğin gibi olmayabilir. Senden istediğim, daha çok kendim için bir şey. Ne zamandır insan yüzü çalışmak istiyordum, ama ifadeler... Bilemiyorum, sende gördüğüm ifade ile bir şey yakaladığımı düşünüyorum, kabul edersen çok sevinirim.”

“Tabii, olur. Ne zaman? Yani ne zamanlarda gelmem lazım? Nerede yapacağız?”

“Benim atölyem evimde. Kuzguncuk'ta. Umarım senin için yol sorun olmaz. Ben ararım seni, zamanlama bana bağlı olacak tabii. Cep numaranı versene bana.”

Numaramı söylüyorum ve dans eden düşünceler arasında, benim telefonumu çaldırmasını seyrediyorum. İştahla kaydediyorum numarasını. Bir yandan da bir sonraki görüşmemizin evinde olacağını düşünerek içimden kocaman gülümsüyorum.

“Zamanlama için bir şey diyemem Mina, bana uyman gerekecek.”

“Tamam kaydettim numaranı. Olur... şey... o zaman haber bekleyeceğim.”

Sessizce evet anlamında başını sallıyor. Sessizlik.

“Güzel bir yermiş bu kafe, daha önce gelmemiştim. Sen buralara sık gelir misin? Yani evin uzakta da.”

“Ancak işim düşerse.”

Yüzü kararıyor sanki. Başını yine öne eğiyor.

Ne oldu? Yanlış bir şey mi dedim?

Tekrar başını kaldırıp tuhaf bir bakışla bana bakıyor. Ürperiyorum.

“Gitmem lazım benim,” deyip el ediyor ve gelen hesabı bahşişle birlikte almasını söyleyip uzaklaştırıyor garsonu.

“Çıkalım mı Mina?”

Şaşkınım. Ne oldu anlamıyorum. Sokağa çıktığımızda biraz yürürüz herhalde diye düşünürken, hemen kafenin kapısının önünde, “Taksiii!” diye sesleniyor. Araba tam önünde duruyor. Arkasında ben olduğumu hatırlamış gibi birden dönüyor ve “Görüşürüz, ararım seni,” dedikten sonra taksiye binip trafikte uzaklaşmaya başlıyor.

Taksinin camından şaşkınlığımı görmesin diye, hızla dönüp aksi yöne yürümeye başlıyorum. Biraz ilerleyip beni göremeyeceği bir noktaya geldiğimde ise durup bir sigara yakıyorum. Şaşkınım. Kızgınım. Ne bu ya? Ne oldu şimdi? Öküz müdür nedir? Böyle şak diye bırakılır mı insan ortada?!

Portreymiş, gitmeyeceğim işte, git başka ifade bul kendine. Öfkeyle söyleniyorum da söyleniyorum. Ama ne kadar söylenirsem söyleneyim, o andan itibaren tek bir şey için, sadece onun beni araması ve çağırması için yaşayacağımı biliyorum. Daha şimdiden çok zaman geçti sanki, daha şimdiden beklemekteyim, daha şimdiden kenetlendim telefona... Acaba ne zaman?

Şimdi denen zamanda...

Ne zaman biter acaba?

Celal üzerimde ileri geri giderken daha ne kadar kaldığım hesaplamaya çalışıyorum. Bir yandan onu takip ederken, bir yandan da gereken yerlerde gereken hareketleri, sözde tepkileri ve sesleri yerine oturtmam lazım. Az kaldı veeee şimdi tamam... Bağırmaya başlıyorum; onun çıkardığı sesler arasına kendi sesimi özenle yerleştirerek, sanki zevkten kendimden geçmiş gibi bağırmaya başlıyorum. Yavaş yavaş sesimi azaltarak sakinleştiriyorum, şimdi kısa kısa nefes alıp ver, tamam işte, bitti...

Suratında vahşi bir ifadeyle üzerimden kalkıyor ve hiç bana bakmadan duşa atıyor kendini. Bende sanki pis bir şeyler varmış gibi, benden kendisine geçenleri hemen temizlemesi lazım. Var mı peki? Bilmiyorum. Hiçbir şey hissedemeyen bedenimin bıraktığı izleri bilemem. Ama o beden ile zevk almalarını sağlayabiliyorum, mühim olan da bu.

Telaşla ayağa kalkıp hemen giyiniyorum. Duştan çıktığında beni çıplak görmek istemez, sinirlenir. Giyinmeli ve biraz evvel sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyım. Öğrendim. Önceleri bu tuhaf kurallarını sorguladım ve çok azar işittim. Ben de izledim ve farkettim ki, cinsellikle ilgili aramızda her yaşanan, sanki bana yenilişi oluyor ona göre. Sonrasında çok öfkeleniyor ve bu öfke belki de kendi isteklerine hâkim olamayışının pişmanlığı, kim bilir. Çünkü elinde olsa dokunmaz bana... Dokunmak da istemiyor ya, işte böyle nadiren de olsa arzularına yenilip benimle... O zamanlarda kendine gelince öfkeleniyor olsa gerek. Evet

evet, bence bu yüzden geceleri yatakta ona değmemi bile istememesi. Bir tarafı kalksın istemiyor kesin. Resmen bir sıra yastıktan barikat yaptı adam ya. Sınır yastıklarımız aklıma gelince içim sıkışıyor yine. Beyefendi ayrı yatak da alamazmış, para veremezmiş. Cimri bok! Ben o kenarda, ona değmeden uyusaymışım falan filan.

Düzelteceğim hepsini, evlendi işte, birkaç saattir resmen kocam kendisi, değerli olmasam...

İçerideki televizyondan maçın sesi geliyor. Nikâh sonrası, evliliğimizin ilk gecesi için arkadaşlarının bize hoşluk olsun diye bir geceliğine tuttuğu beş yıldızlı otel odasındayız. Onu ne kadar sinirlendirdiklerini bilmeden sürpriz yaptılar. Ama önemlidir o iki arkadaşı onun için. Sürekli rol yaptığı, kendi içindeki canavarı dışa vuramadığı arkadaşları. Bir şey diyemedi bu yüzden. Zevkle seyrettim kıvranışını. Gülmemek için zor tuttum kendimi. Bu beklemediği dayatmanın dönüp dolaşıp bana patlayacağını bilsem de zevk aldım işte onun sıkıntısından, en istemediğine mahkûm olduğundan.

Oh! Hadi bakalım nereye kaçacaksın şimdi, koçanısın!..

Odada arkadaşlarıyla içtiğimiz şampanya sonrası onlar gidince, bana dönüp bir şey, herhangi bir şey söylemek yerine televizyonu açıp maç izlemeye başladı. Süit bir odaydı tuttukları, balayı odası. Ne bilsin adamlar bunun manyaklığını, ilk gecemiz ya hesapta. Arkadaşları gidince sessizce yatak odası tarafına geçtim. Bensiz kalmak istediğini anlamıştım çünkü. Kafamdaki çiçeği çıkarıp kenara koyduktan sonra üzerimdekilerle yatağa bıraktım kendimi. Öylece yattım, derin derin nefes alıp vermeye çalıştım: Bitti! Başardım!..

Başardım mı? Nikâhı film gibi hafızamdan izlediğimde, içime zorla bir gurur hissi doldurmaya çalışsam da, bir yerlerde istediğimden ve hayalimden ne kadar uzak olduğumu yine çok iyi biliyordum. Sonra onun yatak odasına girip bana şöyle bir baktıktan sonra, pantolonunu hızla çıkarıp hiçbir şey söylemeden üzerimdeki elbiseyi parçalarcasına çıkarıp atışına sabrettiğimi hatırlıyorum.

Ne kadar zorlaşa da kendini, sana düşüyor yine. Yoksa evlenir miydi? Alışacak, kabullenecek... Böyledir kimisi, her şey düzelecek.

Duştan çıkıyor. Odadaki iki koltuktan birinde, sesimi hiç çıkarmadan başım önüme eğik oturuyorum. Yandaki odaya doğru giderken, birden bana dönüp buz gibi bir sesle komutunu veriyor:

“Git yat sen, ben geç vakte kadar televizyon seyredeceğim.”

“Peki. Bir sigara içer yatarım.”

“Orada iç.”

“Peki Celal.”

Mazlum kızı burada bırakıp, üzerindeki suçluluğun ağırlığı ile içeri gidiyor. Mazlum kız, iyi huylu, âşık kız... Adama o kadar âşık ki, adam ne dese, ne yapsa nafîle. Susup oturur, kabullenir. Hep olduğu gibi her an kendine acır. Çok sever adamı, öyle çok ki, her zulmüne dayanır. Aştır onu bu hale koyan. Gerçekten çok acıyorum bu kıza, bana... Gözlerimden akan birkaç damla yaşı durdurmak için hemen bir sigara yakıyorum. Sigaradan çektiğim derin nefesle birlikte alt tarafımda duyduğum acı, beni yine biraz evvelki sahneye götürüyor. Neyse ki çabuk bitti. O anlarda öylesine canım yanıyor ki ve belli etmemek o kadar zor ki. Kimseye belli etmedim ben. Ne bir şey hissetmediğimi ne de onlar içime

girmeye çalışırken hissettiğim acıyı kimseye anlattım. İçime girmeye çalışan ve her yeri kesen bıaklan... O bıçakların acısını... Üstelik bu acı, bu yanma ertesi gün boyunca da sürer. Söylemedim, çünkü herkes beni "herkes gibi" bilsin istedim. Büyürken filmlerden, şarkılardan, kitaplardan insanların bu işten ne çok zevk aldığını öğrendim ve bu işi hep yapmak istediklerini... Bende de öyle olacağını zannederdim. Ama hiç olmadı, ne ilk defasında ne de onu takip eden yıllar boyunca. İlk defasında hatta lyorum zannettim, ne zevk alması! Öyle hazırlıksız yakalanmıştım ki. Liseyi bitirdiğim yazdı. En yakın arkadaşımın Marmaris'teki evine gitmeme nihayet izin vermişti babam. Bir arkadaşımın ağabeyi vasıtasıyla yaklaşık bir senedir tanıdığım Kıbrıslı Utku'nun da arkadaşlarıyla Marmaris'te olduğunu öğrendiğimde daha da sevindim. Grubumuz kurulmuştu. İşte o tatilin ilk akşamında, Utku pat diye çıkma teklif etti bana. Açıkçası onunla bir ilişki düşünmemiştim o güne dek ama tutkuyla peş peşe sıraladığı kelimelerle ikna etmişti o akşam beni. Takip eden on günde bir Marmaris masalı yaşadım onunla. Utku ve birkaç arkadaşi, Marmaris'te bir ev kiralamışlardı ve sabahlara kadar gezen diğer iki arkadaşının yokluğuyla ev oldukça müsait olduğundan cinselliğe hızlı bir geçiş yapabildi ilişkimiz. Utku zaten hep sevişmek istiyordu. Bir yere kadar izin veriyordum tabii. Kızlığım sağlam kalacak şekilde sınırlar çiziliyordu. O kocaman bir dur işaretiydi aramızda. Kızlık sağlam kalmalı... Kızlığım giderse... Hep tetikteyim. Ta ki o son akşama dek. Tutturmuştu o akşam "benim olacaksın" diye. "Nasıl olsa evleneceğiz," diyordu. "Benim olmazsan beni sevdiğini nereden anlarım," diyordu. "Benim olmadan göndermem seni İstanbul'a, Ayrılışım o zaman senden," diyordu, evet hatırlıyorum. Korktum. Her şey öyle güzeldi ki. Öyle değerliydim ki Utku'nun gözlerinde, dilinde, ellerinde. Sızlandım. Yalvardım. Bir ara vazgeçti sandım, vazgeçti ve her zamanki gibi sevişeceğiz sandım. pşmeye başlamıştım fırtınanın geçtiğini sanarak. Eliyle oynamaya başlayınca bende zevkten iyice bırakmıştım

kendimi. Ta ki birden bana sürtünmeye başladığını fark edene dek. Tehlike sinyali verdi beynim, kaskatı oldu bedenim. “Utku bir dur!” demeye yeltenirken beynimde çakan bir büyük acı ile bağırdım. Ölüyorum zannettim. Yanlış bir şey yaptı ve ölüyorum herhalde düşüncesi beynimde çaktığında duyduğum, onun boşalma sesleri ile hâlâ yaşadığımı ve tek kaybetmemem gerekeni kaybettiğimi anlamıştım. O akşam ben iyice eksildim. Sonrası... Sonrası bu büyük hatamı bertaraf edebilmek ve benimle evlenmekten vazgeçmesin diye onun her istediğini yapmama geçen seneler. Kızlığımı kaybetmek bana bir mahkûmiyet getirmişti. Henüz on gündür beraber olduğum bir çocuk adamın her isteğine, her kaprisine, her gelgitine kendimi mahkûm ettiğim bir hapishane. Nasıl karşı çıkabilirdim ki onun isteklerine? Ya benimle evlenmezse? Utku... büyük aşkım Utku. Senelerce bir dediğini iki etmediğim Utku. Neredeyse haftada en az üç kez üniversite yerine onun evine gittiğim ve dayanılmaz bıçak darbelerinin acısına rağmen kendimi tekrar tekrar verdiğim Utku. Yeter ki Utku kızmasın, yeter ki beni bırakmasın. Evlenecektik biz. Gözlerimin dolması ile beynim yanmaya başlıyor ve hemen bir sigara yakıyorum. Manyak mısın kızım sen? Ne Utku’su şimdi yine. Boş ver, bak evlendi işte Celal!

Evet, nerden çıktı sahi Utku? Altımın acısından olsa gerek, kafam dumanlı düşünce zincirimi takip edemiyorum çoğu zaman, kayboluyorum. Otelin tuvaletinde olduğumu hatırlıyorum. Gidip üzerine oturarak, acımı dindirmek için soğuk suyu hafifçe açarak bekliyorum. Buz koymak gibi bir etki yapıyor olsa gerek, diye düşünürken geçmişe dalıyorum yine. Hiçbiri bilmedi çektığım acıyı, hiçbiri. Nasıl kendimi zorladığımı. Nasıl o acıya rağmen zevk alıyormuş gibi yapmayı öğrendiğimi. Sevişmek önemliydi çünkü, benim için de çok önemliydi. Utku ile başlayan cinsel yaşamımda bu işin erkekler için ne kadar önemli olduğunu anlamıştım. “Yapmadan duramazlar, akıllan fikirleri bir yerlerindedir.”

Hep böyle derler değil mi? Gerçekmiş, öğrendim ve öğrendiğim zaman da hedeflerime ulaşmak için ne büyük bir silaha sahip olduğumu fark ettim. Erkekler için bu iş bir başarıydı, hepsi yatağa girerken başarıyı, yenmeyi, fethetmeyi yaşamak istiyordu. Ben de onlara bunu sunuyordum işte. Biraz evvel sunduğum gibi. Mecburum, yoksa gerçekte ne yaşadığımı bilirlerse kimse benimle olmak istemez. Hem suçlu onlar değil ki, benim. Diğer kadınlar benim gibi değil ki. Bütün arkadaşlarım nasıl zevk aldıklarını anlatırken senelerce rol yaptım sanki bilmişim gibi o zevki. Sakatlık bende. Örtbas etmeliydim. Yoksa işler tersine dönüyor, bunu öğrenmiştim. Seks önemli erkekler için. Üstelik hem kendi tatmin olacak hem sen olacaksın ki başarılı hissetsin kendini. Tatmin olmuş gibi yapmak önemli bu yüzden, çok önemli. Her bulduğumuzda durmadan sevişmek istemesi yetmezmiş gibi kısa bir süre sonra bu sefer de, “Sen neden böylesin, neden orgazm olmuyorsun?” diye tutturmaya başladı. Çok zevk aldığımı ne kadar anlatsam da vazgeçmiyordu, takmıştı: Orgazm da orgazm. Bir gün, “Seni doktora götüreceğim,” deyince korktum. O gece hiç uyuyamadım, endişeyle döndüm durdum yatakta. Doktor anlar diye korktum. Dönüp, “Bu kız acıdan başka hiçbir şey hissetmiyor oğlum,” der diye korktum. Bırakır gider beni diye korktum. Onunla doktora gidemezdik. Hemen o gece karar verdim. Geri kalanında nasıl zevk alıyormuş gibi yapıyorsam, orgazmı da taklit edebilirdim. Yirmi yaşındaydım, içinde orgazmın yer aldığı bir sürü film izlemiş, bir sürü kitap okumuştum. Bir kadının orgazm olurken ne hallere girdiğini biliyordum. Hazırlandım ve ertesi gün allem edip kallem edip onu yatağa attım ve korkudan kalbim çıkacak gibi olmasına rağmen ilk denememi yaptım. Oldu! İnandı. Üstelik defalarca öptü beni, “Seni çok seviyorum!” diye. Onun bu taşkın sevgisi karşısında öyle mutlu oldum ki, gözümden yaşlar indi. O günden sonra hiç sektirmeden, her defasında hep orgazm oldum ben.

Kendimi bugüne, bu odaya çekmek için bir sigara daha yakarak içeriye kulak kabartıyorum, maç bitmiş. Şükür neyse ki tuttuğu takım kazandı. Şimdi bir haber programını açtı, onun tekdüze sesi geliyor... Ben ise yan odada geçmişte sürüklenen bir gelinim. O ilk orgazm performansı öncesi korkuyu ve sonrasında yaşadığım mutluluğu düşününce yine gülümsüyorum. Yaşım büyüdükçe çok daha zenginleşti sunduğum tiyatronun içeriği. Senelerce bir mozaik gibi ördüm sahnelerimi. Hiçbir olumlu şey hissetmeyen ben, bir sevişmenin her anında vermem gereken tepkileri, söylemem gereken sözleri, yapmam gerekenleri ve benden çıkması gereken sesleri öğrendim ve kurguladım. Böylece her şey kolaylaştı benim için. Ne korku kaldı ne heyecan. Oyunumun mükemmelliğini biliyordum. Oyunumu sanki gerçekmiş gibi yaşıyordum. Sahne başladığında sanki bir düğmeye basılmışçasına akıtmaya başladım yapmam gerekenleri. Gerçekte hiçbir şey hissetmediğimden, kolay olurdu bu sahneleri birbiri ardına tümüyle oynamak. En son orgazmı biterdi. Hiçbiri, bir kere bile anlamadı değil orgazm olmak, içime her girişlerinde beni yaran o bıçak darbeleri dışında tek bir şey bile hissetmediğimi.

Nerede bu kül tablası, hah işte şuradaymış. İçim yandı, şu mini bardan bir şey içsem masraf olur diye kızar mı acaba? Oda hediye, ama ekstraları o ödeyeceğine göre kızabilir. En iyisi su iç su...

Bir bardak su içip, makyajımı temizlemek için tuvalete geçiyorum. Aynada kendimle yüz yüzeyim, işte karşınızda büyük oyuncu, diye espri yapıyorum kendi kendime, ama hemen pişman oluyorum. Hayır gurur duymuyorum, hatta bazen ağlatıyor bile beni bu gerçekle yüzleşmek, tıpkı demin olduğu gibi. Hissedebilmeyi öyle çok isterdim ki. Ama olmuyor. Aynı şimdi olduğu gibi her seferinde yataktan daha defolu hissederek kalkıyorum ben. Onlara verdiğim her

başarı beni daha da eksik kılıyor. Kabullendim ama... defolu olduğumu kabullenip, değilmişim gibi rol yapmayı seştim. Zevk "alıyor-muş" gibi yapmayı. Mecburen...

Eş zamanda...

“Mecburiyet diye bir şey yok, biliyorsun bunu! Her zaman bir seçim var, tekrar tekrar hatırlatmam mı gerekiyor sana? Ne zaman alacaksın artık sorumluluğunu?”

Karşıdan gelen sesin boğukluğundan tekrardan hatırlatması, yeniden anlatması gerektiğini anlıyor. Bir daha, bir daha anlatmak... Bu kendi seçimi işte, tercihi. Herkes kendi seçiminin gereğini yerine getirecek. İşte o da her seferinde bir daha, bir daha, ta ki karşı tarafta gerçek idrak oluşana, yaşamında yansımaya başlayana dek anlatıyor bu yüzden.

“Bak, burada bir seçim var, hatırla. İnsan seçebilen bir varlıktır, öyle değil mi? Kendini öldürme seçimi dahil her şey mümkün insana. Ne mecburiyeti? Her an seçim hakkın var. Amaaaaa, işime gelmiyor desene sen şuna! Şikâyet edip mızızlanmak; kendime acımak yerine harekete geçip oluşacak sarsıntıları göğüslemek; almam gereken sorumluluklarla baş edebilmek; yalanla onu, bunu, şunu ama en çok da kendimi kandırarak elde edeceğim sözde faydalan bırakmak zor geliyor bana desene! Bi dürüst olsana kendine! Bunlar yemiyor da, ben de pek çokları gibi bu ‘mecburen’ palavrasına yapışıyorum desene! En azından bununla yüzleşerek dürüst olsana! Mecburiyetmiş!”

Boğuk da olsa karşıdan, “Haklısın!” ile başlayan duydukları nihayet rahatlatıyor onu. Gerçeğe geri çekebildiğini anlıyor karşısındakini. Telefonun diğer ucundaki bu yirmi sekiz yaşındaki çocuğun yetişkin bir adam haline gelebilmesi, işte böyle adım adım olacak. Sabırla. Hatırlata hatırlata. Tıpkı yol göstermeye çalıştığı her birinde olduğu gibi.

“Hadi Şimdi toparla kendini. Ne deneyimlemek istiyorsun onu seğ ve palavraları bırakıp ilerle. Bekliyorum haberlerini.”

Gülümseyerek telefonunu oturduğu berjer koltuğun yanındaki sehpaye bırakıyor. Bir an camdan gördüğü dışarının alabildiğine ıssızlığına dalıp aklından geçenlere gülümsüyor. “İnsan, ah insan!” diye mırıldanarak hemen yanında duran porselen çay fincanına uzanıyor. Çayından aldığı yudumun getirdiği koku ve lezzet tüm ifadesine yayılıyor bir anda ve hatta ses veriyor: “Mmmm, Earl Grey... bu lezzet bambaşka işte...”

Biraz geçmiş bir zamandan...

“Mecburen kalktım gittim tabii.”

“Ne yani, gece yansı mı? Mina delirdin mi sen? Korkmadın mı?”

“Ya Sırma ne fark eder gece yansı ya da gündüz ortası, çağırdı gittim. Aramıyor diye yataklara düştüm, can verecektim, kaç gün bekledim sen biliyorsun. Bi de, ‘Pardon ama saat uygun değil,’ mi diyecektim. Alemsin ya!”

Şaşkınlık içinde beni dinleyen arkadaşşıma o geceyi anlatıyorum, anlatmak istediğim şekliyle. Telefonu kapattığımda, işyerindeki odamda gülümseyerek yazmakta olduğum e-postayı bitiriyorum.

Bir sigara yakıp tekrar düşünüyorum iki gece öncesini. Uykumun ortasında çalan telefonumla uyanışıımı. El yordamıyla başucumda bulduğum telefonumun, “Celal” diye yanıp sönen ekranını görünce yatakta sıçrayışıımı. Kaç günler ve gecelerce elimde telefon, ekranın tam da böyle yanıp sönmelerini hayal ettiğimden, rüya mı görüyorum diye bir süre bakakalıyorum. Hayır, ekran ısrarla yanıp sönüyor ve zil sesi dolduruyor odayı. Heyecanla açıyorum telefonu:

“Alo?”

“Selam Mina, nasılsın?”

“İyiyim Celal, sen? Otomatik cevap devreye giriyor hemen.”

“Uyandırmadım inşallah?”

“Yok canım önemli değil, henüz uyumamıştım, kitap okuyordum...” Kalbim öylesine atıyor ki, telefonda duyulacak diye korkuyorum.

“Hazırım, şimdi gelebilirsen başlayalım portrene.”

“Şimdi mi?”

Ses gelmiyor karşıdan. Telaşla yanıtlıyorum kendi kendimi.

“Aaa, tabii tabii.”

“İyi, adresi atıyorum cep telefonuna birazdan, bulamazsan ara tarif edeyim.”

“Tamam, geliyorum Celal.”

“Bekliyorum.”

Sevinçle yataktan fırlıyorum, uykunun zerresi kalmıyor. Dolabın önünde ne giyeceğim diye çırpınırken, gelen mesaj sesiyle irkiliyorum. Ve evet, konum geliyor.

Hemen giyiniyorum. Fazla süslenmiş gibi olmamalıyım. Öylesine bir kot, bir gömlek giymiş de gelmişim gibi hani. Saçımı da hızla yapıp, belli belirsiz bir makyajı da kondurduktan sonra taksi durağını arıyorum. Ve buz gibi bir kasım gecesinde, mutluluk ve sevinçle kendimi yollara atıyorum.

Uykulu şoför ve heyecandan yerinde duramayan ben, nihayet evi buluyoruz. Gördüğümde biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Uç katlı, zevksiz ve sıradan bir apartman. Kuzguncuk deyince ve adam da ressam olunca, zihnimde o eski ahşap binaları yakıştırmışım ona. Heyecanla zile basıyorum. Bir süre sonra kapının açılma sesi geliyor, içeri giriyorum ve merdivenleri çıkmaya başladığımda, nihayet

yukarıda onu görüyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor sanki. Dimdik duruyor merdiven başında, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme. Hırpani bir görüntüde olduğunu, merdivenleri çıkıp ona yaklaştıkça fark ediyorum. Sakalı birkaç günlük, üzerinde kirli bir kot ve eskimiş bir sweatshirt. Evine gece vakti bir hanım davet ediyorsun, insan toparlanmaz mı biraz, ne bileyim? Bu özensizlik rahatsız ediyor beni.

Sanatçı bu, çalışırken böyle kendilerini salarlar kızım, adanı çalışıyor.

İçeri girdiğimizde mantomu alıyor ve “Gel” diyor, “atölyeme geçelim.” Atölye dediği, evin arkasında nispeten büyük bir oda. Geçerken göz ucuyla yatak odasını da görüyorum ve yakında orada birlikte olacağımızı düşünerek içimden gülümsüyorum. Bir oda daha var, kapısı kapalı. Bir kahve içseydik bari, diye düşünürken atölyem dediği odaya giriyoruz.

Duvarlarda ters çevrilmiş tuvaler. Tam ortada büyük bir şövale. Üzerinde büyük ve bembeyaz bir tuval. Anlaşılan büyük bir portre olacak, diye seviniyorum. İyi... Ne kadar uzun sürerse, o kadar iyi.

“Hemen başlayalım,” diyerek bir sandalyeye oturtuyor beni. Biraz bozulsam da belli etmemeye çalışıyorum. Beklentim, çalışma öncesi biraz sohbet etmektir. Ama anlaşılan beyefendiye ilhanı gelmiş, vakit kaybetmek istemiyor.

Oturduğum zaman, eliyle yüzümü oraya buraya çevirerek bana bakıyor. Parmaklarının dokunduğu her nokta yanıyor yüzümde. Başımın değişen her açısıyla, onun yüzündeki o gülümseyen ifade de değişiyor. Nihayet bir açıda karar kılıp, “Böyle kal,” diyerek şövalenin başına geçtiğinde, hayretle az önce keyifle gülümseyen adamdan eser kalmadığını fark

ediyorum. Taş gibi bir yüz ve alev alev yanan gözlerle çalışmaya başlıyor.

“Hep geceleri mi çalışırsın böyle?”

“Sus!”

Susup kalıyorum. Bir endişe kaplıyor içimi, ama tanıdık bir endişe bu. Ne yapacağı, bana ne verip vermeyeceği belli olmayan, bu tür karmaşık ve zor adamların karşısında duyduğum o lezzetli endişe. Beni kamçılaman, karşılaştığımda doğru hedefe kirlendiğime inandıran, isteğimi on kat arttıran endişe.

Zor adamlar... Zor adamları zorla kendine bağlayan Mina. Sonra o zorluklara dolanan Mina. Söz konusunu zorluk, “elde etme” sırasında olmuyordu açıkçası, âşık olduğum adamları etkilemek kolaydı. Ne istediklerini anla, o kadın olduğuna inandır, adanı o kadım nihayet bulduğuna inansın ve sana âşık olsun. Olurdum da zaten, tam da istedikleri kadın olurum ben. Ne isterlerse yaparım. Yeter ki sevsinler beni, yeter ki vazgeçilmez olayım, yeter ki o bitmek tükenmek bilmeyen bir açlık ve istekle peşinden koştuğum aşkı, aşkıma nihayet bulayım.

O zaman bitecek. Ne bitecek Mina?

Her adamın istediklerini yapa yapa nihayet, “Seni seviyorum,” dedikleri günü hep kazandım, hatta genellikle benimle evlenmek de istediler. Ama onca çabalayıp hedefime ulaştığım o anlarda, adama mutlulukla sarılıp, “Ben de seni çok seviyorum,” derken, oyuğun yanmaya başladığını hissettim yine. Neden yanıyor peki o zamanlarda da? Dursun istiyorum. Panikle daha çok yapışıyorum adamlara... daha çok uğraşıyor, daha çok oynuyorum. Neden bilmiyorum, sonra hepsi eziyet etmeye başlayıp kötü davranıyor bana. O kadar iyi, her istediklerini yapan, deli

gibi seven, sevgiden başka hiçbir şey istemeyen kadına kötü davranmaya başladılar. Yapmak istemediğim şeyleri daha çok istediler, yapmak istediklerimi ise daha çok engellediler. Sustum, denedim, gerçekten denedim. Ama ben isteklerini öldürmeye çabaladıkça, daha çok öfke saçtılar bana. Biraz daha uğraşırsam düzeleceğine, dengesizliklerinin biteceğine, sakinleşeceklerine ve hayalimdeki yaşamı kurabileceğime inandım. Hem kendim hem onlar için istedim. Hayalimdeki gibi bir ilişki... Ama yanlış hedefmiş onlar. Yanlış adamlarmış. Sonunda bir noktada hep anladım ve öfke içinde ağlaya ağlaya her birinin yaşamından çıkıp gittim. Benim adamlardan yana şansım yok.

Ama Celal başka biliyorum, gör bak.

İçimden onun ismini sayıklaya sayıklaya çalışmasını izliyorum. Arada kenetlenen gözlerimiz dışında hiçbir bağlantı kuramıyorum. Öylece sabırla duruyorum. Yorulup bir ara verecek elbet, diye bekliyorum. Bir yandan hayranlıkla onu seyrediyorum. Bu odada onurdayım ya, mutluyum, çok mutluyum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Çakşırken yüzünün giderek daha gerginleştiğini fark ediyorum. Giderek gözlerinin bakışı sertleşiyor. Bedenini, yüz ifadelerini inceliyorum doya doya. İçimdeki elde etme isteği ve aşk nefesimi kesiyor sanki.

“Bu akşamlık bu kadar yeter.”

İrkilerek kendime geliyorum.

“Bakabilir miyim?”

Hayretle bakıyor yüzüme ve sadece “Hayır!” diyor. Şaşıyorum. Ama sorun çıkarmamalıyım. Anlayışlı olmalıyım.

Kendimle ne yapacağımı bilemez halde yerimden kalkıp, koridordan salona doğru yürüyorum. Salonda çok az eşya var. Dört sandalyeli bir masa, bir tane çift kişilik koltuk, yerde iki minder ve büyük bir televizyon. Duvarlar boş. Neden? Neden hiç resim yok duvarlarda? Yadırgıyorum. Hem bunu hem dekorasyonun özensizliğini hem sıradanlığını ve hatta olmayışım... Gelişigüzel atılmış eşyalar. Yerlerde bir sürü kitap. Koltuğa ilişiyorum. Ben geldiğimde bu ev ne hale gelecek acaba?., içimden kıs kıs gülüyorum, içeriden gelen seslerden tuvalete girip çıktığını anlıyorum. Sonra koridorda bana doğru yaklaşan ayak sesleri. İşte şimdi sadede geleceğiz inşallah diye düşünürken, "Sana taksi çağırayım Mina," diyor.

Sinirleniyorum, gerçekten o an kan beynime sıcıyor hayal kırıklığıyla.

Sakın, sus, belli etme, cool ol.

Hafifçe başımı sallayarak onaylıyorum, sanki iki çift laf etmeden taksi çağırması eri doğal şeymiş gibi. Telefonu kapattığında mantomu getiriyor. Bir taraftan benim tepkilerimi ölçtüğünü hissediyorum. Sessizce mantomu giyiyorum ve dönüp gözlerine bakıyorum. Bir an öylece kalıyoruz göz göze... Acaba?

"Taksi gelmiştir." Bir adım atıp kapıyı açıyor.

"Ne zaman geleyim bir daha?" diye bir sonraki görüşmeyi garantiye almaya çalışıyorum. Gitmek istemiyorum. Orada, hatta sonsuza dek orada kalmak istiyorum. "Ben ararım yine," diyor buz gibi bir sesle. Uzanıp bir öpücük konduruyorum yanağına, irkildiğini hissediyorum. Sonra dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum çabucak, arkamdan seslenmesini, "Dur Mina!" demesini umut ederek. Ama tek duyduğum kapının biraz da sertçe kapanma sesi oluyor.

Taksiye binip koltuğa öküyorum. Yine hayal kırıklığı. Tüm gücümü toplayıp “Ulus lütfen,” diyebiliyorum şoföre. Bir sigara yakıp saate bakıyorum. Sabahın beşı olmuş, inanamıyorum! O odada saatlerce, su bile içmeden oturmuşum. Sokaklar, ışıklar sıra sıra akarak geçiyor gözlerimin önünden. Bulduğum noktayı anlamlandıramıyorum. Boş boş bakıyorum, bomboş kalıyorum. Ne oldu şimdi Celal?

Şimdi denen zamanda...

“Ne oldu şimdi yine Mina?”

Gürleyen sesiyle birlikte masaya vuran eli, masadaki tabak ve bardakları zıplatıyor. Artık kendime hâkim olamıyorum. Gözümden bir süredir inmekte olan yaşlar, şimdi korkudan hiçkırıklara dönüşüyor.

“Ne oldu diyorum sana, sabah sabah ne ağlıyorsun ya?”

“Niye böyle yapıyorsun Celal? Neden benimle hiç konuşmuyorsun, karınım ben senin. Ne kötülük yaptım sana, neden benden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Öffif, delirtirsin adamı. ‘Ne kötülük yaptım sana ühü ühü...’ Çalığışu ağlıyor. Yeter be! Ne cehennemmiş!”

Hızla kalkıyor sofradan ve kapıyı çarparak çıkıp gidiyor evden. Gitmesi hiçkırıklarımı daha da arttırıyor. Yine gitti. Yine yenilgi. Çaresizim, öfkeliyim. Çalığışuymuş! Nefret ediyorum bu laftan. Ne zaman yalvarsam, ne zaman biraz merhamet etmesini isteyip ağlasam, taktığı bu isimle dalga geçiyor benimle. Allah belasını versin! Acımasız herif. Yeter artık, yeter! Bir ay oldu evleneli, dört aydır bu Allah’ın cezası evde ne isterse yapıyorum. Her kuralına uyuyorum. Ne isterse tamam diyorum, ne isterse... Biraz olsun acımaz mı insan ya, acımaz mı? Biraz olsun acıması için daha ne yapabilirim? Hiçkırıklarım o kadar artıyor ki, insan ağlamaktan ölür mü diye bir düşünce beliriyor içimde. Ölürüm belki de. Ölsem ne fark eder sanki, sevinir bile belki, kurtuldum diye. Hırs doluyor içime. Yoksa öldürsem mi onu? Bir manyak eksiksem bu dünyadan mesela!

Söylene söylene ağlıyorum. Bir süre sonra bitiyor gözyaşlarını, duvara bakakalıyorum salonda. Boş bir duvara. Kızgınlığım yavaş yavaş pişmanlığa dönüşüyor içimde. Arkadaşı Ercüment geliyor gözlerimin önüne. “Çok acı çekmiş Mina,” demişti. Benimle buluşmak istemişti o gün. “Celal’i anlamam lazım sen onun tek şansısın,” demişti. “Hiçbir kadın senin kadar yaklaşmadı ona,” demiş ve koltuklarımı kabartmıştı güya. Celal’in annesi istemediği bir hamilelik yaşayan genç bir figüran oyuncusuymuş. Kendi apartmanında hiç çocuğu olmamış bir kadının, evlat edinme talebi ile üç yaşındaki oğlunu bağırta bağırta o kadına vermiş. Çocuğunu alan kadının bağladığı bir aylıkla kendi sefih yaşamını sürdüren annesine gidememiş Celal. Bir üst katta oturuyormuş oysaki annesi; izin verilmemiş. Büyüdükçe kendisine yaklaşmak isteyen oğlunu daha da çok itelemiş annesi. Üstelik bu yakınlaşma isteği ona analık eden cadalozun kemer darbeleri ile cezalandırıldıkça depresmiş. Bu iki bencil kadının arasında kendini bulmaya çalışan Celal’in dramı analığının ölümüyle nispeten bitmiş. Kendisine kalan birkaç kuruş ile kendi yaşamını kurabilmek üzere büyüdüğü mahalleden ayrılıp, şehrin diğer yakasında yeni bir hayata başlamış. O gün bugündür de zaten çok mecbur olmadığı sürece Avrupa yakasına ayak basmamış. Bir yıl sonra girmeyi başardığı Güzel Sanatlar Fakültesi’nde tanıştığı Ercüment Hoca, dünyadaki iki arkadaşından biri olmuş. Diğer ise Kuzguncuk’ta derme çatma bir restoranın sahibiymiş. Onlardan ve şimdi benden başka kimsesi yokmuş. Böyle bir hikâye anlatmıştı o gün Ercüment, Celal’in savunmasını okur gibi. Anlamıştı demek uzaktan evimizde yaşanan dramı. Sanki af dilemişti onun adına. Bu iki kadının yarattığı manyağı topluma kazandırmak da benim rolümdü bu hikâyede anlaşılan.

Yapabilirsin kızım, biraz dikkatli olsan! Sabah sabah kızdırdın yine adamı, ne vardı ağlayacak şimdi, bak kaç zaman sonra aynı sofraya bile oturmuştu seninle.

Evet, belki de ağlayarak kızdırmısaydım onu, ilk defa bir cumartesi gününü geçirecekti benimle. Kahvaltıya beraber oturmuştu işte, ne vardı hemen konuşmuyor diye sabırsızlanacak... Sessizce oturup zıkkımlansaydım ya kahvaltımı, adım adım ilerliyorduk işte.

Yine bir çuval inciri berbat ettin Mina.

Birden fırlıyorum. Kalkıp hemen kendime çekidüzen vermeliyim. Gelirse düzgün görsün beni. Suçluluk hissiyle çok ağır hissetsem de, koltuktan kalkıp sofrayı toplamaya başlıyorum. Oysa uzun süre, belki de gece yansına kadar gelmeyeceğini biliyorum. Hapsolup kaldığım bu daracık evde, kafamdaki bu düşüncelerle tıkanıp yokluğa karışıyorum sanki. Belki de bu, hareket ederek yaşadığımı fark etme çabası.

Arkadaşlarıyla buluşmuştur, oturuyorlardır şimdi Kuzguncuk Kahvesi'nde.

Otursun aman ya, gelse ne fark eder? Yine bu evde ben yokmuşum gibi ya atölyesine kapanacak ya da hiç konuşmadan açıp televizyon seyredecek. Ben yine ses çıkarmadan oturmak zorunda kalacağım. Kurallardan biri de bu. Ses çıkarmadan oturmak. O isterse konuşur, sen konuşamazsın. Hem zaten konuşsam da söylediğim üç şeyden biri mutlaka onu sinirlendiriyor ve yine çekip gidiyor. Ya da bana bağırıyor, canımı yakan şeyler söylüyor, aşağılıyor. Susmak öyle zor geliyor ki o zamanlarda. Ama susmam lazım, kalabilmek için susmam lazım.

Tabii, akıllı olacaksın, tırmandırma sakın, ne yapacaksın defol git dese?

Telaşla topluyorum sofrayı. Belli mi olur? Gelir belki de bugün. Bazen böyle sürprizler olabiliyor. Evet, kendimi toparlamalıyım. Hemen soğuk bir duşa giriyorum. Hava çok

sıcak. Temmuz ayı takvime veda ederken, sanki kavuruculuğunu unutmayalım istiyor. Yeni aldığım uçuk mavi elbiseyi geçiriyorum üstüme. Tiril tiril bir elbise bu, klima da yok ki bu evde. Ne giysem sırtıma yapışıyor. Neyse, pencere kenarında oturur beklerim. Çalan telefona doğru koşarak ilerliyorum, belki Celal'dir diye. Arayan Sırma.

“Çeşme'ye gidiyorum haftaya, hadi gel sen de benimle, biraz kendine gelirsin, sana da ayırtayım mı uçak bileti?”

“Yok Sırma, olur mu? Celal var. Evliyim artık kızım.”

“Ya Mina saçmalama ya, söyle kabul eder zaten. İş için filan de gerekirse, valla merak ediyorum seni. Kapandın o eve, değişiklik olur hem. Yüzersin, denize ayağını sokamadın bu sene ya. İş, ev... başka bir şey yok.”

“Ben iyiyim Sırmacım, merak etme. Sen güle güle git. Döndüğünde görüşürüz.”

Israrlarına devam eden Sırma'yı ikna edip telefonu kapatıyorum. Ne güzel yaşıyor şu Sırma. Başı her zaman dimdik, savurarak sapsan saçlarını, her istediğini elde ediyor valla. Profesyonel reklam fotoğrafçısı Sırma. Canı istediği kadar çalışır, ihtiyacı da yok zaten çok kazanmaya. Adamları maymun eder elinde çünkü. Hepsi de çok zengin olan sevgililerinin ona sunduğu şahane şartlarda yaşayıp gider neşeyle. Sevgiymiş, aşkmış umuru değil. “Aşk nasıl bir şey Mina, anlatsana bana. Ben hiç âşık olmadım, olacağım da yok zaten,” diye kahkahayla gülerken sormuştu bir gün bana. Ben de tuhaf tuhaf bakmıştım suratına. Nasıl aşka ihtiyaç duymaz bir kadın? Aşk olmadan nasıl yaşar insan? Ama yaşıyordu işte. Hem de kraliçe gibi. Annem de böyleydi. Babamın kraliçesi. Kraliçe kadınlar onlar. Her istedikleri önlerine serilir. Ben ise...

Salon camlarını açıyorum ve cam kenarına ilişip beklemeye başlıyorum. Annem ve babamın görüntüsü gelip oturuyor karşıma.

Neden bıraktınız: beni? Nasıl bıraktınız?

Kızgınım. Yanımda olsalardı böyle mi olurdu halim? Üniversitedeydim daha. Annemle babam bir dava için Antalya'ya gitmişlerdi. O gece yansı çalan telefonla, beni sonsuza dek terk ettikleri trafik kazasının haberini almıştım. Ölümün bile ayıramadığı büyük aşk.

Ben fazlaydım size değil mi? Beni burada piç gibi bırakıp gittiniz.

Bir sigara daha yakıyorum ve öfkeyle savuşturmak istiyorum annemle babamın görüntüsünü. Zaten yaşarken de kumrular gibi olduklarından, fazlalıktım ben. Varsa yoksa birbirleri. "Geldin mi aşkım? Gittin mi aşkım?" Babamın anneme bitmek bilmeyen övgüleri, iltifatları. En güzel, en iyi, en şık, en başardı, en kadın, en avukat... Annemin babamı aşktan çılgına çeviren cilvelen, nazlan, göz süzmeleri... Nefret ederdim o hallerinden. Her istediğini yaptırırdı babama. Herkes hayrandı onlara. Hem çok çalışır hem çok gezerlerdi. Konser, seyahat, sinema... Hep ikisi ama. Ben evde dadılarla, kadınlarla. "Anne lütfen, ben de sizinle gelebilir miyim?" Ama hayır, hiçbir zaman gidemedim. Her yere, her zaman ikisi gittiler. Sonunda da temelli gittiler. Ben yine kaldım arkada. Onun bunun elinde yine... Dolan gözlerimden taşıyor aşağıya birkaç yaş. Ağlamak istemiyorum, hayır. Bir Şey yapsam? Müzik mi dinlesem mesela? Ama kızıyor Celal evden müzik sesi geldiği zaman. Kitap okuyayım en iyisi. Onun okumam için verdiği kitaplardan.

“Ne saçma sapan kitaplar okuyorsun böyle,” demişti bu eve taşındığım ilk günlerden birinde. Okuduğum bir kitabı alıp dudağını küçümseyerek büzmüş, “Sanat öğren kızım biraz, sanat,” diyerek resimle ilgili bir sürü kitap hediye etmişti bana. Can sıkıcı kitaplar. Sanki cahil gibi davranmıştı, üniversite mezunu kadına. Herkes meraklı olmak zorunda mı resme? Ama aldım çaresiz kitapları, hoşuma gider diye okumaya da başladım, ama nafile. Hiç ilgimi çekmedi. Belli etmedim. Bir gün iş dönüşü vapurdan indiğimde iskelede karşılaşmıştı beni, nasıl da sevinmiştim bu beklenmeyen jestine. Ama elimde tuttuğum romanı görünce kararmıştı yine yüzü.

“Yine bu geri zekâlı şeyleri mi okuyorsun Mina? O kadar para verip kitaplar aldım sana.”

“Celal onları da okuyorum bunları da, vapurda öyle fazla konsantre olmama gerek kalmayacak bir şeyler okumak istedim de...” diye çırpınarak yaklaşan fırtınayı önlemeye çalıştıysam da, kolumdan tutup iteleyerek susturmuştu beni. Eve kadar hiç konuşmadan gelmiş, sonra da atölyesine kapanmıştı. Çok ağlamıştım o gece de, lanet olsun nereden aldım o kitabı elime diye. Karşılamaya gelmişti beni. Belki bir yemek yiyecektik, belki bir kahve içecektik kim bilir ve ben salaklığım yüzünden kaçırmıştım yine o fırsatı. Öylesine kızıyordum ki bazen kendime. O günden sonra bir daha asla okumak istediğim hiçbir kitabı almadım elime. Vedalaştım kitap okumakla da ister istemez. Oysa ne çok severdim kitapları. Hoş artık kafamı pek bir şeye de veremiyorum ya...

Neyse, önüme açıp koyayım şu sanat zimbirtısı kitaplardan birini de, gelirse onlardan birini okuyorum zannetsin.

Kalkıp bir kitap alıyorum ve rastgele bir bölüm açıp kucağıma koyuyorum kitabı. Bekleme pozu hazır. Şimdi geriye beklemek kalıyor. Kaç saat geçiyor bilmiyorum, ama

bu sefer içeri girdiğinde, onu sınırlendirecek hiçbir şey yapmamaya kendi kendime söz vererek bekliyorum.

Biraz geçmiş bir zamandan...

“Evet bekliyorum lütfen,” diyerek toplantıyı sonlandırdığımı ifade edecek şekilde defterimi kapatıp, sandalyemi biraz geri iterek kalkıyorum yerimden. Karşımdaki sekiz kişi de kalkıyor hemen. Vedalaşmalardan sonra odama doğru yürümeye devam ederken, sekreterime her zamanki alışkanlığımla, “Arayan var mı Gülcan?” diye soruyorum. Gülcan’ın cevabı ile taş kesiliyorum: “Celal Evrim Bey diye biri aradı Mina Hanım. Arkadaşınızmış sanırım.”

“Ne dedi?” diye hızla Gülcan’a doğru dönüyorum. Suratıma ateş basıyor bir anda.

“Galeriye gelmiştim, müsait olursa arasın Mina Hanım,” dedi

“Peki teşekkürler Gülcancım.”

Heyecanımı belli etmeden odama doğru ilerleyip kapıyı kapatıyorum. Yees! Hemen masamda bırakmış olduğum cep telefonuma bakıyorum, iki cevapsız aramadan biri Celal. Demek ki hem cepten hem işyerimden aramış, işyeri numaramı verdiğimi hatırlamıyorum, ama nerede çalıştığımı bildiğinden zor olmamıştır bulması. Hemen masama oturup birkaç kez derin nefes alıp verdikten sonra arıyorum cebini. Üçüncü çalışta açıyor.

“Celal ben Mina! Selam, notunu aldım.”

“Toplantınız amma uzun sürüyor hanımefendi, neredeyse umutsuzluğa kapılıp eve dönecektim artık.”

“Öyle, biraz uzun bir toplantıydı gerçekten. Neyse ki bitti. Her zamanki sıradan işler işte. Hayırdır portre zamanı mı?”

“Yok, müsaitsen akşam bir yemek yiyelim diyecektim, uygun musun?”

Esasında değildim. O akşam şirketin yıl sonu müdürler yemeği vardı. Hay aksi! Ne yapsam?

“Aaa, tabii uygunum Celal. Bu akşam bir programım yok. Çok sevinirim.”

“İyi o zaman, yedi buçukta Nişantaşı Bariz’de buluşalım mı?”

“Tamam yedi buçukta görüşmek üzere.”

Telefonu kapatıp dans etmeye başlıyorum odanın içinde.

*“I feel pretty
Oh so pretty
I feel rurning and dancing for joy
For I’m loved by a pretty wonderful boy!”*

Çok sevdiğim West Side Story müzikalinin bu enfes şarkısıyla zaferi kutluyorum döne döne odanın içinde. Biliyordum, beklersem olacağını biliyordum. Kaç gün geçmişti o geceden bu yana? Tam sekiz gün... Sabırla bekledim. Aramadım. Hem arasam ne diyecektim? “Pardon, portreye ne zaman devam edeceğiz” mi diyecektim? İşte bak aradı, hem de portre mortre değil, yemeğe çikalım diye aradı. Oooleeey!

Birden akşamki müdürler yemeğini hatırlayıp hemen masama geçiyorum. Katılacak diğer müdürler ve genel müdür’e yalan mazeretimi bildiren bir e-posta yazıyorum: “Yakın bir arkadaşım hastaneye kaldırılmış, bu gece refakatçi kalmam lazım, birazdan çıkmanı gerekiyor,

katılamadığım için üzgünüm,” filan falan... Gönder tuşuna basıyorum aceleyle. İyi olmadı bu yemeğe katılmamak ama boş ver, Celal yemeğe davet etti ya, kim takar müdürler yemeğini, diye düşünerek çantamı kaptığım gibi ofisten dışarı fırlıyorum.

Birkaç saat sonra Bariz’den biraz önce taksiden inip heyecanımı biraz dindirmek ve sakinleşebilmek için yürüyorum. Kafeye girdiğim zaman dışarıda bir masada, elinde sigara, otururken buluyorum onu.

“Hoş geldin Mina,” diye ayağa kalkarak karşılıyor beni. “Bu ne güzellik böyle.”

“Yok canım iş çıkışı, ne güzelliği Allah aşkına,” diye koca bir yalan daha atıyorum mahcup gülümseyerek. Oysa bir saate yakın didindim ayna karşısında.

Ve sohbete başlıyoruz. O içki içmiyor. Ben bir kadeh şarap eşliğinde konuşuyorum da konuşuyorum. Çocukluğumu, kolej yıllarını ve üniversiteyi anlatıyorum. Önceki evliliğimden bahsetmiyorum. Erken henüz, erken.

O ise kendi yaşamım bir hayli sansürle anlatıyor. Kendisini evlat edinen bir kadınla büyüdüğünü annesini ise tanımadığını söylüyor kuru bir sesle.

“Hiçbir şeyim eksik edilmedi sağ olsun iyi kadındı,” diye kendi hikâyesini bağlarken konuyu bana çeviriyor: “Ya senin ailen? İstanbul’dalar mı?”

“Yok, vefat ettiler üniversitedeyken ben. Trafik kazası. Antalya’dan dönerken. Ben buradaydım.”

Bir sessizlik çöküyor masaya.

“Çok üzüldüm Mina, başın sağ olsun. Kardeşin var mı?”

“Tek çocuğum ben de. Yalnız başınayım anlayacağın. Önemli değil. Kaç sene geçti, alıştım. Yaşam böyle işte, alışıyor yalnızlığa insan. Neyse, güzel şeylerden konuşalım.”

Her zaman kullandığım cümleler. Bazı cümleler var ki, otomatik takip ediyor artık birbirini. Yeri geldiğinde bir aktrisin sahnede repliklerini peş peşe söylemesi gibi, otomatik olarak dökülüyorlar ağzımdan. Annemin ve babamın kazasıyla ilgili cümleler de böyle. Ve her seferinde içimden yükselen bu konuyu geçiştirmek isteği... Kimseyle konuşmadım konuşmak da istemiyorum zaten. Unutuyorum bile çoğu zaman. Ne konuşacağım? Gittiler işte, terk ettiler beni, hepsi bu. Hem konuşmaya kalktım da ne oldu o psikologlarla. Anlat anlat anlattırdılar da saatlerce işin içinden çıkamayıp psikiyatristlere yolladılar, onların verebildiği tek çare de o abuk subuk ilaçlar. Uyuşmak istemiyorum ben. Mankafa gibi dolaşmak istemiyorum. Ben sorunlarımın nasıl çözüleceğini biliyorum. Cilveli bir göz süzme ile Celal’e bakıyorum yeniden. Hüzünle süzüyor beni. Şarabın da etkisiyle yüzüm kızarmaya başlıyor iyice.

“Ne oldu?” diye gülümsüyorum mahcup. “Neden öyle bakıyorsun bana?”

“Ne tuhaf bir kadınsın sen Mina?”

“Neden?”

İşte oluyor bebeğim. Gizem gördüler mi tamamdır. Oltaya takıldı demektir, biliyorsun. Çok iyi gidiyoruz çoook.

Cevap vermiyor.

“Bir daha ne zaman sergin olacak?” diye konuyu ona getirmeye çalışıyorum.

Gözlerime bakıyor bir süre. Bakıyor, bakıyor ve “Bu sene olmaz artık, ne zaman bir daha tahammül edebilirsem o maskaralığa, o zaman. Bana kalsa hiç, ama malum satış da yapmak lazım.”

“Biraz daha ortada olsan. Yani tanınmak önemli biliyorsun. Resim satın alan kitle belli. Benim işim reklam malum. Kendini tanıtmazsan satış artmaz...”

“Saçmalama lütfen Mina!” diyerek sertçe kesiyor sözümü.

Şaşıyorum. “Ama yanlış bir şey söylemiyorum ki. Ha, satış artsın diye bir derdin yoksa tamam, ama yardımcı olabilirim diye...” Başı önde, bedeninin giderek gerildiğini fark edip susuyorum.

Boğuk bir ses duyuyorum ardından: “Kalkalım mı yavaş yavaş?”

Kahretsin Mina, yine yaptın yapacağını. Sana ne adamın satışından, seni mi doyuracak ya?

Başımı onaylar şekilde sallıyorum. Bir panik başlıyor içimde. Hesabı ödeyip çıkıyoruz. Havada ciddi bir ayaz var. Yürümeye başlıyoruz Nişantaşı’nda. Bir şeyler söylemek istiyorum, ama cesaret edemiyorum. Bu adam farklı. Ne zaman, neye kızacağını kestiremiyorum.

Yaklaşık yirmi adım yürüdükten sonra nihayet konuşuyor:

“Bu hafta içinde ararım seni, portre için yani... Ben biraz çalıştım üstünde, ama yine birkaç kez sana ihtiyacım olacak.”

“Tabii tabii, sevinirim. Heyecanla bekliyorum ben de.”

Yine beş adım, sessizlik...

“Taksiyle mi döneceksin eve? İstersen seni bırakıp devam edebilirim. Ben de taksiyle döneceğim.”

Arabası filan yok anlaşılır.

“Çok sevinirim,” diyorum yine. Yaşasın halen umut var! Birlikte bir taksiye biniyoruz, ama o öne oturarak beni bir kez daha şaşırtıyor. “Ulus’a lütfen,” diyorum şoföre. Sessizce ilerliyoruz. Ulus’a yaklaştığımızda, şoföre sokakları tarif ederek oturduğum apartmanın tam önüne gelmesini sağlıyorum taksinin. “Tamam burası, çok teşekkür ederim Celal,” diye geldiğimizi belirtiyorum. Taksiden iniyor. Bir umut, cesaretimi toplayıp soruyorum: “Arzu edersen bir kahve içelim bende.”

Bir süre beni süzdükten sonra şaşırtarak, “Peki,” diyor, işte bunu beklemiyordum. Zaten bu adamı hiç kestiremiyorum. Birlikte eve çıkıyoruz. Neyse ki bugün gündelikçi günüydü, ev temiz ve derli toplu.

Salona geçip oturuyor. Alelacele hazırlıyorum filtre kahveleri ve yanma geçip oturuyorum. Kalkıp CD'lere bakmaya başlıyor, içlerinden bir tane alıp müzik setime yerleştiriyor. Çalmaya başlayan CD'den yayılan buğulu kadın sesinin Norah Jones olduğunu fark ediyorum.

*“Come away with me in the night
Come away with me
And I will write you a song...”*

Cevap vermeden, sessizce karşımdaki koltuğa oturup gözlerini kapatarak müziğe bırakıyor kendini. Ben ise durumu daha da ilerletmek için ne yapmanı gerektiğini düşünüyorum. Beklemek en iyisi.

Şarkı bittiğinde gözlerini açıyor ve kahveyi eline alarak içmeye devam ediyor. Birden orada benim de olduğumu fark

etmiş gibi bana bakıyor ve duygusuz bir ifadeyle konuşuyor:
“Evin güzelmiş, güle güle otur.”

“Teşekkür ederim.”

Beklenti. Bekliyorum. Yanıma gelmesini, saçıma dokunmasını, öpmesini, hatta yatağa gidebilmeyi bekliyorum. Onun ne istediğini söylemesini bekliyorum. Herhangi bir talep, beklediğim... İlerlediğimizi kanıtlayacak o talep. Ama kahvesini içmeye devanı ediyor. Sessizlikte, sevdiğim adam ve ben oturuyoruz öylece.

“Geç oldu, senin de yarın işin var. Ben gideyim artık. Kahve için teşekkürler.”

Gitmese, istemiyorum gitmesini. Yine beklemek başlayacak sonrasında. Hadi artık, olup bitsin her şey, benim olsun. Ben onun sevdiği kadın olayım. O zaman her şey değişecek. Ayakta bana bakıyor. İstmeden kalkıyorum yerimden. Kapıya doğru ilerliyoruz.

“Celal...” ağızımdan çıkıyor bu kadarı, ama gitme diyemiyorum. “Kadın dediğin iffetli olmalı. Vakur olmalı!” Babamın sözleri çınlıyor kulaklarımda.

Kabanını giyerek sarılıyor bana. “Teşekkürler.”

Ben de sarılıyorum ona, ama bırakamıyorum. Bir süre öylece kalıyoruz. Umutla bekliyorum, kalbim deli gibi çarparak. Ama o, birden kollarımı tutup açıyor.

“İyi geceler Mina. Taksi çağırmana gerek yok, yürümek istiyorum biraz,” diyerek kapıyı açıyor ve hızla asansörü pas geçip merdivenlerden aşağıya iniyor. Onunla beraber sanki içim de sökülüp gidiyor merdivenlerden aşağıya... Geride kalan parçalarımla çaresizce kapıyı kapatıyorum.

“Şimdi” denen zamanda...

Telaşla kapatıyorum alarmı. Uff, inşallah çok çalmamıştır. Nefes bile almadan, hareketsiz bekliyorum bir süre. Yok, uyuyor... Korkulu bir gerginlikle, yeni bir güne daha başlıyorum. Kendimi yatağın kenarından aşağıya doğru sarkıtarak kalkıp, ayaklarımın ucuna basarak banyoya gidiyorum. Saate bakıyorum: 06.33. İyi, rahat rahat yetişecek vaktim var vapura. Giyeceğim kıyafetleri hep bir gece öncesinden banyoya koyduğumdan, giyinmek için ihtiyacım olan her şey banyoda. Celal hep sabaha karşı yattığı için gürültü yapmama çok kızıyor işe giderken. Ben de sessizce banyoya girip orada hazırlanıyorum her sabah. Duşumu da akşamdan alıyorum ses çıkarmamak için. Sabahlan ses olmaması lazım, beyimin uyanmaması lazım. Her şeyin tam da Celal'in istediği şekilde olacağı bir yaşamı en ince ayrıntısına kadar algılayıp, anlayıp, dinleyip ona sunmak benim görevim. Sahi, bu mu gerçekten görevim? Bir an duraklıyorum bu soru ile. Şöyle düzeltelim: Bilmiyorum, ama bu evde kalabilmemi sağlayan bu...

Yüzümü yıkarken aynada kendimle karşılaşıyorum yine. Nefes alamayacak gibi oluyorum kendimle yüzleşince. Sebebini bilmiyorum, tek bildiğim kendimi görünce nefesimin tıkanacak gibi olduğu son günlerde. Hızla kaçıyorum gözlerimi. Kendisi ile neden göz göze gelmemek ister insan? Birisinden neden kaçıırız gözlerimizi? Utançtan olabilir, suçluluk duygusundan olabilir... Peki neden utanıyorum ki ben? Benim utanacağım ne var? O utansın! Bu kadar iyi niyet, bu kadar sabır, bu kadar sevgi, bu kadar anlayış... Tekrar bakıyorum aynada kendime zorlayarak; yine o nefesin kesilme hissi, boğulma hissi... Oradaki her ne ise

boğuyor beni. Zavallılığın boyutları öylesine büyümüş ki gözlerimde; bunu temizlemek ve o surata tümüyle hâkim olmuş, gitmemecesine oturmuş çaresizlik ifadesine tahammül edebilmek zor, çok zor... Bakmamak en iyisi. Bu gördüğüm kişi ile ne halt edeceğimi, ne halt edilemeyeceğimi bilmeden, onu kabul etmek zorunda olduğumu bilmek... Kesiliyor tabii nefes, "Geber!" dercesine. Sebep bu olsa gerek. Ne bileyim... Sahi neden bakamaz insan birinin gözlerine? Acımak olabilir mi? Hani öyle acı içinde bir varlık vardır ki, bakamazsın gözüne, utanırsın kendinden. Bu mu sebep? Peki o zaman kim bu benim acımdan utanan ya da acısına bakmaya katlanamadığını, kim? Of, sabah sabah ne çok sorgu, sual, düşünce...

Ayaklarımın ucuna basarak mutfağa gidiyor ve su kaynatıyorum kahve için. Kahvemi elime alıp salona geçiyorum. Bir sigara yakıp annesinin memesinden sütü açlığın verdiği hırsıyla çeken bir bebek gibi çekiyorum içime dumanı, benim olan bir tek o kalmış sanki. Yapışıyorum onun verdiği tatmine. Peş peşe zift ve duman yağarken içime pencereden dışarı bakarak, tek tük geçen araba ve insanları seyrediyorum. Huzursuzum. Onunla aynı mekânda olmak hep bir tehlike içeriyor... En iyisi gidip iskelede beklemek.

İşyerim Beyoğlu'nda olduğundan, bu eve taşındığımdan bu yana vapurla gidip geliyorum işe. Önce Eminönü, sonra Eminönü'nden taksi ve Beyoğlu. Zor oldu alışmak bu uzun yolculuğa işe gitmek için... Eskiden böyle miydi? Rahat rahat binerdim taksiye, hooop işteyim. Ama geldik işte şehrin bu kör noktasına. Her gün taksiyle gidemiyorum ki; köprü derdi, bir de dünyanın parası Kuzguncuk'tan taaa Taksim'e. Elâlemin kocası araba alır karısına... Ne arabası yahu, kendi masraflarımı bile kendim karşılamak zorundayım. Neymiş? Zaten bu evlilikte onun evinde oturuyordum. Market parasını da veriyormuş, daha ne olacakmış ki? Gerisi bana aitmiş. Market tabii ya, market. Marketi veriyor da, kendime

özel bir şey alırsam parasını alıyor benden. Bunu öğrendiğim gün geliyor aklıma. Marketten alışveriş yaparken güneş kremi almıştım da alışveriş fişinde kremi görünce, parasını benden isteyip avucuna saydırmıştı kuruşu kuruşuna. “Bu ev ihtiyacı değil Mina, senin özel ihtiyacın.” O sevimsiz hali gözümün önüne geliyor o an. Benim halim ise bir başka trajikomik, zira bu anlarda taş kesiliyorum. Donakalıyorum, çünkü bir süre anlayamıyorum. Şaka mı yapıyor acaba, diye alık alık bekliyorum. Öylesine akıl sınırlarımı zorluyor ki söyledikleri ya da yaptıkları bazen, resmen şaka beklentisine giriyorum. Öylesine normalmiş gibi koyuyor ki önüme bu sahneleri, herhalde şaka yapıyor diyorum. Şaka olmasa, böyle durumlarda çok utanması, sıkılması, öyle konuşması lazım gelir insanın bana göre. Şaka değil ise, ki değil anlıyoruz, hiç utanıp sıkılmadığına göre de “normal mi acaba yaptığı” diye şüpheyeye düşüyorum bu sefer, kafam karışıyor. Kendimden şüphe ediyorum. Değerlendirme kıstaslarım karıştı burada, iyice değerlendiremez oldum durumları, en çok da kendimi. Kayboluyorum, ne tepki vereceğimi bilemiyorum. Çareyi kayıtsız şartsız itaatte buldum ben de. En iyisi bu, itaat etmek ve sorun çıkarmamaya odaklanmak. Mesela her market dönüşü direkt paranın üstünü fişle beraber veriyorum artık. O, fişi kontrol ederken karşısında duruyorum, suçsuzluğumun kanıtlanmasını beklerken... “Buyur yine yapıyorum istediğini,” diyorum, sen de bana vermelisin benim istediğimi. Anlaşmak böyle değil midir? Ama bi halt alabildiğim yok işte. Beni deli eden de bu. Her seferinde sert bir yüzle ve sessizce kontrol ediyor fişi, neler almışım diye bakıyor tek tek. “Tamam,” diyor sonra... yani genelde öyle der, zira çok dikkat ediyorum artık, özel sayacağı hiçbir harcama yapmıyorum sıçtığımın marketinden. Temize çıkıyorum alışveriş sonrası bir kez daha. Manyak! Sanki onun üç kuruşuna kaldım, söylenecek çok şey var da işte...

Kuzguncuk'tan geriye çekilmeye başlıyor yavaş yavaş vapur. Köpük köpük dalgalanıyor denizin o bölgesi. O muhteşem mavi beyaz tonlara dalıyor gözlerim. Bu görüntünün sunduğu güzellik ve huzur, onca söylendiğim günler adına bir savunma ihtiyacı yaratıyor içimde. Başlangıçta çok söyledim, bu mecbur kaldığım işe gidiş yolu için. Ama şimdi bakınca belki de günlerimin en huzurlu saatleri oldu bu vapur yolculukları. Çekindim tabii başında, canım haklıyım; toplu taşıma araçlarına yabancıyım ne de olsa. "Prensesler gibi büyüdüm ben!" Öyle derler ya, ne demekse. Annende babamdan sonra da çok değişmedi durumum. Fena bir maaşım yok. Her yere taksiyle gidip geldim bugüne kadar. Bu yüzden zor oldu; kalabalığa karışarak vapura itiş kakış binmek, bir sürü yabancıyla yan yana bir saat gitmek. Bir de yavaş, of çok yavaş, her iskelede yanaş, dur, tekrar uzaklaş... Bunlara hep söyledim başta. İçimden söyledim tabii. Dıştan ise sevdiği adam için zevkle yaşamını değiştiren, uyum sağlayan âşık kadın gitti geldi her gün bu vapurlarla. Hangisi ben? Hangisi rol? Şimdi o evden kurtulup şu çay ve sigarayı içerken denizin ortasında... bilmediğimi fark ediyorum. İyi mi yoksa kötü mü, bu vapurla işe gidiş geliş? Seviyor muyum, şikâyetçi miyim? Bilemiyorum. Her iki kadın da bazen gerçek, bazen rol geliyor. Dedim ya, değerlendirme kabiliyetim tümüyle eridi sanki. Vapur yolculukları iyi diyelim şimdilik, ancak o akşam dönüşleri zor. Her akşam vapur yaklaştıkça Kuzguncuk'a doğru, içimde bir sıkışma başlıyor yeniden. Kasılıyor sanki her yenin, içe doğru büzüşüyor sanki organlarım. Korku ve endişe içte de böyle bir etki yapar mı gerçekten? Kanım çekildi derler ya hani, benim her şeyim çekiliyor. Gittiğim yöne doğru akmamak istiyor sanki bedenim. Zorla taşıyorum o bedeni, o anlarda ileriye doğru, içimde dönen tek düşünce: Bu akşam ne olacak? Olasılıklarım hep olumsuz, hep ne kadar acı var acaba? Güzel bir şey yaşama umudumu kaybedeli... Kavgaya etmeyelim, bana bağımlasın, kötü şeyler söylemesin, alay etmesin yeter. Tek beklentim bunlar. Susmak zorlaşıyor zira.

Şiddeti arttıkça aşığlamalarının ve itip kakmalarının, çok zorlanıyorum başımı öne eğip susmakta. Korkuyorum ağzımdan bir cevap çıkacak diye. Onun ekmeğine bal süreceğim diye... Ses çıkarmadığımda, mecburen ya susuyor ya da çekip gidiyor evden. Ben kazanmış oluyorum o zaman. Çünkü zannediyor ki ben o evden gidersem, onu terk edersem mutlu olacak, rahatlayacak. Buna uğraşıyor, biliyorum. Beni bezdirip gitmemi sağlamaya... Bunu istediğini zannediyor. Değil halbuki, olur mu? Kendi kendine zarar peşinde. Benim ona verebileceğim öyle çok mutluluk var ki. Bunu anlasın istiyorum. O zaman değişecek her şey. Bu yüzden ben de öncelikle burada kalabilmeye devam etmek için çabalıyorum. Elbet anlayacak ona olan sevgimi ve o sevgimle ona neler verebileceğimi. Ne olursa olsun, susmalıyım.

Bir keresinde, “Ne bağıırıyorsun ya?” demiştim de, üzerime yürüyüp kolumdan tuttuğu gibi fırlatmıştı beni salona. O gün işte gerçekten saldırmak istedim ona, çok zor tuttum kendimi. Öyle bir öfke kabardı ki içimde, kendimden korktum salonda yerde ağlarken. Düşüncelerimden korktum. Defalarca hunharca saldırdım ona zihnimde, yeniden ve yeniden. O gün anladım; insan neden ve nasıl katil olabilir, evet o gün anladım. Zevk alacaktım, öyle rahatlayacaktım ki o gün onu bıçaklasaydım mesela. Biliyorum ya bunu şimdi, korkarak geliyorum eve akşamları. Eskiden ondan korkardım sadece, şimdi kendimden de korkuyorum. Hem onu hem kendimi idare etmeye çalışıyorum. Bu ilişkiye zarar verdirmemeliyim, devam edebilmeliyiz, devam...

Mutlaka bulacağım bir yolunu.

Vapurdan inip eve doğru yürürken, her akşam her hücrem gen çekiliyor işte. Neyse ki genelde kendi başıma bir şeyler yiyip, sigara üstüne sigara içerek tek başıma geçiriyorum akşamları. İçemiyorum bile. Bu eve alkol girmesi yasak.

Nefret ediyor içkiden. Acaba hangisi içiyordu kadınların bilmem. Annesi mi yoksa analığı mı? Tek başıma oturuyorum. Celal ise gece yarısına kadar gelmiyor. Mahsus gelmiyor biliyorum, bana acı vermek için gelmiyor. Ben yokmuşum gibi yaşıyor hayatını. Beni hiç görmemek üstüne kurguladığı bir yaşamı var mümkün olduğunca. Hafta sonları ama... O kadar kolay kaçamıyor tabii. Uyandığında evde oluyorum mecburen. Çareyi beni gözünün önünden kaldırmakta buldu akli sıra. "Sabah uyandığımda ben sana bir şey söylemeden sakın benimle konuşma ve ben seni çağırmadan gözükme bana Mina." Böyle demişti, aynen böyle. Şaka gibi, ama şaka olmadığını anladığım bir Celal Bey özlü sözü daha. Konuşmuyorum ben de. Hafta sonları ben daha erken kalktığım için ses çıkarmadan bekliyorum salonda. Uyandığında yatak odasının kapısı açılıp banyoya girdiğinde, hemen sessizce mutfağa geçiyorum. Çayını hazırlıyorum. Salona geçip oturuyor. Sessizce çayını getiriyorum ve sonra içeri gidiyorum hemen.

Pislik! Akli sıra caydırarak, pes ettirecek beni.

Ben de sanki yaşanan en doğal şeymiş gibi, yatağı filan yapıyorum oyalanmak için... Onun olduğu bölgenin haricinde oyalıyorum kendimi. Hem zaten karşısında olursam dayanamayıp konuşurum, diye korkuyorum. Hatta konuşmama bile gerek yok ya, adam beni görünce sinirleniyor sanki. Madem öyle, görünmez oldum işte ben de. Görünmeyen ve görünmesine izin verildiğinde o ne isterse yapan, iyi, uyumlu, anlayışlı kadım oynuyorum. Oynuyor muyum? Sahi oynuyor muyum, yoksa o muyum gerçekten? Bunu da ayırt edemiyorum, önemli de değil bence. Önemli olan sonuçta ne alacağım. Öylesine açım ki onunla paylaşacağım herhangi bir güzel ana. Sevişmiyor bile benimle artık. Evlendiğimiz geceden beri bir daha hiç dokunmadı bana. Çok ağladım önceleri. Şimdi daha bir azaldı ağlamalarım. İnsan her şeye alışıyor kendi kabul

edince, anladım. Hakaret, kötü söz, hor görülme, itilip kakılma sıradanlaşıyor. Her gün ağlatmaz oluyor. Celal gibi manyakların devamlı dozu arttırması bundan olsa gerek. Yaptıklarının bir etkisi olsun istiyor olmalı ve eskisi gibi karşılık alamadığında bu tür sosyopatlar dozajı arttırıyor olmalılar. Çünkü eninde sonunda söz ya da davranışla beni yine un ufak etmeyi başarıyor. Dün akşam da kapıdan içeri girdiğimde Playstation oynar bulmuştum onu. Beni görünce kendi kendine, “Bugün de bitti bu ev öyleyse, hadi bana müsaade,” diyerek ceketini alıp çıktı. Daha evin girişindeydim. Kapı ağzında kendimi bir böcek gibi hissederek, kamımın ortasından boğazıma kadar alev alev çıkan öfkem gözyaşı olup fışkırdı yine. Doyasıya ağladım, kapandım yatağa ve yalvardım Tanrı’ya: “Lütfen, lütfen!” diye... “Ne olur, birazcık sevsin beni,” diye... “Herkes mutluluk veriyorsun. Ne yaptım ben sana?” Kimse yoktu ki benden ve ondan başka kime bağıracaktım. Tanrı da bırakmış beni herhalde. Sebebini bilmesem de kızgın olmalı bana. Öyle olmasa böyle mi olurdu ben? Bana elini sürmeyi bırak, aynı yerde olmayı bile bana çok gören bir adamla yaşamaya mahkûmum. Sevişmiyor adam ya, elini bile sürmüyor bir aydır. Bir o vardı elimde silah, onun karşısında Mina diye biri olduğunu hissettiğim, bana ihtiyaç duyduğunu bildiğim tek zamanlardı sevişmeler. Ama onu da aldı elimden. Sanki dokunursa pis bir şey bulaşacak benden ona. Koridorda karşılaştığımızda bile sürtünmeden geçmeye çalışıyor ya. Fark etmiyor muyum sanki? O kadar canım yanıyor ki. Yok, başkasına gittiğini zannetmiyorum. Dürüstlük önemlidir onun için. Buz gibi kadın nefreti var onda. Evet, evet Ercüment’ten dinlediklerim sonrasında emin oldum zaten. Hem acı çektirmek istiyor kadınlara hem de kendi acı çekmemek için yaklaşmaya korkuyor sanki. Her gece aradaki sınır yastıklarının iki tarafında iki yabancı gibi yatıyoruz. Yatakta birlikte olduğumuz saatler de çok az gerçi. Ben iş günleri erkenden kalkıyorum. O ise sabaha kadar oturur, çoğu zaman çalışır ve sonra gündüz uyur. Sıfır

paylaşım. Bana verdiği ceza bu işte. Bana âşık olmasının cezası herhalde. Ya da her neyin cezası ise... Neden cezalandırılıyorum ben hakikaten? Suçum ne?

“Hanımefendi, Odakule.”

İrkilerek inmem gereken yere geldiğimi fark ediyor ve telaşla parayı şoföre uzatıyorum. Ne zaman vapurdan indim, ne zaman taksiye bindim, hatırlamıyorum. Hep böyle oluyor son günlerde. Dalıp gidiyorum bir yerlere ve ne yapmakta olduğumu bilmeden yaşam içinde bambaşka bir yerde buluveriyorum kendimi.

Ayaklarımı sürüye sürüye kafamda çarpışan “ben”lerle odama geçip oturuyorum masama. Yakında kovarlar zaten beni. Neredeyse hiçbir şey yapmıyorum, yapamıyorum günlerdir. Hep geçiştirmece, idare etme, patlayacak elbet. Aman kovarlarsa kovsunlar, o da fark etmiyor artık, hiçbir şey fark etmiyor. Çok yorgunum zaten, çalışmak da zor geliyor. Fark etmiyor diyorsun, ama Celal mi bakacak sana salak? Sesler sesler, kafamda birbiriyle itişen sesler. Sahi kaç kişi var konuşan kafamda? Kimler tartışıyor orada sabahtan akşama? Ben hangisiyim bu kavga eden ve çelişen taraflar arasında? Bu seslerden biri “ben” olmalı. Hangisi “ben” bir bilsem, sahip çıkacağım ona. Belki kuvvetleneceğim ve yeneceğim diğerini. Diğer kim peki? O da mı “ben” yoksa? İki tane mi “ben” var? İşte bu nokta korkutucu... Belki de deli olan benim çünkü. Delilik kendini yitirmekse, ben işte tam bu halde değil miyim? Kim olduklarını bilmediğim farklı yargılan benimsemiş sesler içimde kavgaya tutuşmuş, ben hangisiyim? Kafamdaki bu karmaşayı çözemiyorum. Çözemedikçe dış dünya ile daha da baş edemez duruma geliyorum. Yaşamım gürültülü bir kör kuyunun içinde, bu seslerle her gün daha da derine kaymaktan ibaret.

Masamda yığılı duran işlere rağmen yine neredeyse hiçbir şey yapmıyorum, istesem de seslerin çarpışmasında kaybolmaktan başka bir şey yapamıyorum. Celal bütün yaşamımı yok etti. Ben olan, bana ait olan ne varsa parça parça elimden kayıp gidişini izliyorum. Bir bir boşluğa karışıyor her şey. Ne kadar süre geçti odaya geleli? Hiç bilmeden öylece karşı duvara bakarak durmak tek yapabildiğim. Birden kapının çalmışı ile irkiliyorum. Gelen sekreterim Gülcan. Toplantıya katılmam için beni çağırdıklarını söylüyor. O dışarı çıkarken, beni bekleyen o ortamda yer alabilmek ve benden beklenenleri gerçekleştirebilmek öylesine imkânsız görünüyor ki, birkaç saniye daha duvara baktıktan sonra bir uyurgezer edasıyla paltomu ve çantamı alıp, hiç kimseye hiçbir şey söylemeden ve bir daha dönmemek üzere ofisten çıkıp gidiyorum.

Eş zamanda...

“Onun yüzünden diye bir şey gerçekte yoktur.” Dimdik bedeni ile peş peşe adımlarını atarken yanındaki genç kadına bakıyor göz ucuyla. Onun başını salladığını görünce devam ediyor. “Onun yüzünden demek, gerçekte o kim ise kendini yok etmek için o kişiyi kullanma gayretidir. Kendine olan nefretinin sonucunu, kendim sabote edişini ve yok sayışını bir kez daha zafer çığlıkları atarak ortaya koyma çabandır. Onun yüzünden değil... Her zaman senin kendini bu kendilik nefretine kurban etmen yüzünden...”

Yan taraftan gelen seslerden, sözlerinin muhatabının ağlamaya başladığını anlıyor. İyi... Çözölsün, yüzleşsin kendile. Kendine ne yaptığı ile.

“Görebiliyorsun artık, değil mi?”

Yanında yürüyen genç kadının burnunu çekerek başını salladığını görüyor. Cebinden çıkardığı kâğıt mendilden bir adet çekip ona uzatırken, kalbi hissettiğı şefkatten patlayacak gibi oluyor sanki. Her seferinde biraz daha genişleyen bir kaynak var sanki orada. Kendi sınırlarını hep zorlayan bir aşk genişliyor, genişliyor...

Deniz kenarına ulaşıyorlar. Pazartesi olduğı için sahil boş. Bu boşluğu seviyorum işte, diye bir derin nefes çekip gözyaşları nispeten durulmuş olan genç kadına dönüyor yine.

Kollarını açıp sarılıyor ona. Gerçekle yüzleştiğinden, onun ağırlığı ile bir serçe gibi titreyen bu yüreğı sıkı sıkı kollarında tutuyor bir süre. Sonra kollarını açıp onun yüzünü elleri

arasına alıyor. “Bırak artık kendine kılıç sallamayı, bırak kılıç olarak başkalarını kullanmayı. Yol bu değil, kurban asla kazanamaz bunu unutma! Kurban olma. Kurban etme yaşamını artık bu aptal kandırmacaya.”

Bir kayanın üzerine ilerleyip oturuyor. Göz ucuyla onun da yakma gelip bir kayaya oturmasını izliyor. Şimdi sessizlik vakti. İdrakin ve yüzleşmenin, sessizliğin gücüyle içe sindirilme vakti. Artık söze gerek yok. Söz yerini buldu. O yürekte işliyor etkisi, aça aça yalanın ve sahte olanın karanlık örtülerini.

Yardımcı olmaya, uyandırmaya çalıştığı her bir kişideki, her bir idrak anı kendi içinde de bir genişleme yaratıyor sanki. Derin bir nefes alıyor ve o aldığı nefes dudaklarından dökülen belli belirsiz bir, “Şükürler olsun!” ile tekrar boşluğa geri karışıyor.

Biraz geçmiş bir zamandan...

“Yapamıyorum, anlamıyor musun? Ondan vazgeçemiyorum. Çünkü beni sevdiğini biliyorum Sırma. Kendisi de vazgeçemiyor ki benden, gördün. Ne oldu ilk sevişmemizden sonra? Bunalımlara girdi beyefendi, abuk subuk haller. Bir daha görüşmeyelimler. Ne kadar kahroldum, hatırla. Sonra peki? Kendisi aramadı mı, on gün sonra gecenin bir yarısı?”

“Mina’nı, bitanem, ben de onu diyorum ya zaten. Herif hasta ya! Kaçınıcı gelgit bu? Herif üç gün evet derse, on gün basıp yok oluyor. Bir gün istiyorum, bir gün istemiyorum diyor. Bir yere varmaz bu iş. Ya sen kim olduğunu hatırlasana biraz! Neyin eksik kızım? Bırak, cehennem dibine... Sana adam mı yok?”

Kuruçeşme’de, Aşk Kafe’de oturuyoruz. Kar yağmış İstanbul’a. Çok, çok kar. Yollar biraz açıldığında keyfini sürmek için geldik arkadaşım ile buraya. Daha doğrusu son üç gündür eve kapandığımdan, Sırma beni normale döndürmek çabasıyla bugün evi basıp sürükledi beni. Ama faydasız, Celal dönmeden olmaz. Hem dönecek. Biliyorum, bensiz yapamaz o. Kaç kere denedi. Susuyorum her seferinde, bekliyorum ama ağlaya ama sabrede. Sonunda kendi geliyor. Bu sefer de gelecek, biliyorum.

“Ben bir lavaboya gidiyorum canım.”

Sırma uzaklaşırken, gözlerim karşıya dalıyor. Oralarda bir yerde Celalim işte. Orada bir yerlerde oldu işte, o ilk sevişmemiz... onun evinde. O sıkıcı portre çalışmalarının dördüncüsünün sonunda yine kapıda yolcu etmeye

hazırlanırken beni, dayanamayarak öpmüştüm onu. “Yapma Mina,” demişti... “Yapma...”

“Neden Celal? Çok seviyorum seni biliyorsun, neden böyle uzak tutuyorsun beni?”

Bir yandan da orasını burasını öpmeye devam ediyordum. Ok yandan çıkmaya yüz tutmuştu bir kere. Beni kolumdan tutarak kapının dışına itmeye çalışırken, “Mina lütfen, kimseyle ilişki istemiyorum ben, biliyorsun...” diye söyleniyordu çaresizce. İşte o noktada, bu denli isteğimi ve beklentimi ortaya koyduğum, ama karşı taraftan bana bir cevap gelmediği noktalarda bir şey kopuyor içimde. O anda da koptu, o her neyse. Mantiğımı, bildiğimi, inandığımı, edebimi yok eden bir göz kararması yaşanıyor. Sanki bir intihar komandosu gibi sonuna kadar zorlama istek ve cesareti ile atılıyorum ortaya. Sonu ne? Belirleyen kim? Bilmiyorum... Ben ne yaptığının farkında bile olmuyorum. Öylesine bir zincirden boşalma hah ki o anlar, “Ya olacak ya ölüm!” keskinliğinde. İşte o anda da birden elinden kurtulup içeri yatak odasına koştum ve koşarken hızla attım üzerimdeki giysileri bir bir. Çırılçıplak yattım yatağına. “Ya gelir, benle bizi yaşarsın Celal Bey ya da kalırım burada böylece, hiçbir yere gitmem.” Bir yandan da gülüyordum, hırsıyla örülü bir şımarıklıkla. Bakakalmıştı bana.

“Mina hadi giyin de konuşalım biraz.” Sinirle karışık tuhaf bir gülümseme vardı kaskatı suratında.

“Hayır, sen de beni istiyorsun biliyorum bunu, hem ne konuşması yeter artık! Neden kaçırıyorsun Celal?”

“Minacım, benimle ilişki olmaz. Sen çok düzgün bir kadınsın, lütfen giy şu bluzu üzerine, böyleyken konuşamıyorum, iki dakika dinle beni, lütfen.”

“Offff!” diyerek çekip almıştım bluzu elinden. Bir tek onu giymiştim ama. “Tamam hadi dinliyorum,” dedim şımarık şımarık. Hâlâ onun yatağının içindeydim. Çaresiz gelip ilişmişti yanıma. Öylesine korkuyordu ki, tuhaf bir güç hissediyordum karşısında.

Tüm kozlar senin. Hadi Mina!

“Minacım sen çok düzgün bir kadınsın, hani derler ya evlenilecek kadın. Ama benim o taraklarda işim yok. Bakma, bir talihsizlik yaşamışsın ama eninde sonunda düzgün bir adam bulursun, çoluk çocuk yaşarsın.”

“Ben kimseyi istemiyorum senden başka Celal.” Dudaklarım titremeye başlıyor.

“Kızım, ben belki burada bile kalmayacağım. Fransa’ya gitmeyi düşünüyorum, planlarım var işimle ilgili.”

“Ben de gelirim Celal, seninle her yere gelirim. Evlilik isteyen kim, seninle olayım yeter...” diye sızlanmaya başlamıştım en masum halimle.

“Minacım...” Öylesine tutuyor ki kendini, öylesine zorluyor ki buna güveniyorum zaten, birazcık daha uğraşırsam olacak biliyorum. Bir yatsam onunla...

“Minacım, yine söylüyorum, benimle ilişki olmaz, kimseyle olmadı. Uç gün sonra çok üzülürsün.”

“Çünkü onlar değildi beklediğin, bendim. Sen de biliyorsun. Onlar baş edemezler seninle. Ben ederim, ne istersen yaparım, ne istersen... Yeter ki yanında olayım Celal.”

Ağlamaya başlamıştım. Ağlamam gerçektir, çünkü o noktadan sonra giyinip eve gitmek zorunda kalmak düşüncesiyle gelen utançla karışık bir korku ağlatıyordu

beni. Ne yapıp edip, yatmalıydım onunla. Beni başarıya götürebilecek tek yol buydu. Yatmalı ve onu kendime bağlamalıydım.

“Ağlama ne olur. Kızım şimdi yatsak bile ben yarın olmam, anlıyor musun? Ama sen... sen böyle bir kadın değilsin, toparlan lütfen.”

Sarılıp sakinleştirmeye çalıştı beni.

“Olmaz, kabul... Sadece bir kere olayım seninle, bir kere senin olayım Celal... Söz, hiçbir şey istemeyeceğim senden, ilişki filan yok, söz.”

Başımı ellerinin arasına alıp bakmıştı bana. “Emin misin Mina? Bak sonra ağlama bana.” Ben cevap vermeyip yine öpmeye başlamıştım onu, neresini bulursam yüzünün öpüyordum. Bir yandan da, “Lütfen Celal, lütfen...” diye yalvarmaya devam ediyordum. Ve nihayet kırılmıştı tüm savunması. Çıkarıp atmıştı birden bluzumu üzerimden ve hoyratça yatırıp beni yatağa sevişmeye başlamıştı benimle. İçime girmeye kalktığında çoktan hazırdım beni bekleyen acıya. Aman çok dikkat, anlamasın.

Ve ağzımı yutan dudakları oldu ilk hissettiğim ve hemen ardından hızla gelmişti bıçaklar. Başlamıştı oyun. Ben bir yandan acıya dayanmaya çalışırken, bir yandan otomatik oynuyordum rolümü: Aşk ile kendinden geçen kadın. Keşke... Keşke gerçek olsaydı... Keşke bu kadar arzuladığım şeyi bedenimle de yaşıyor olsaydım. Oysa bu ateşli aşk sahnesinin tek amacı, oyunu bir sonraki seviyeye taşımaktı benim için. Bunun için de dayanmalıydım bu bıçaklara, içimde bu acıyı biraz daha dayanılır kılan ise sürekli dönüp duran aynı kelime olmuştu: Başardım, başardım!” Tutunduğum bu başarı hissi ile devam edebildim. Her şey olup bittiğinde, Celal öylece yatakalmıştı yanımda. Ben ise

öylesine mutlu, öylesine zater coşkusu ile doluydum ki, alt tarafımın yanması bile bozamıyordu keyfimi. O öylece yatıp uykuya geçtiğinde, ben kalkıp bir sigara yakmıştım salonda ve sızım sızım sızlayan amımla birlikte zaferimi kutlamıştım o cuma gecesinde.

“Mina, iyi misin canım?”

Sırma yarı endişeli gözlerle bana bakarak yanıma oturuyor.

“İyiyim Sırmacım, iyi geldi hakikaten burası, teşekkür ederim.” Kesinlikle daha iyi hissediyordum o an, ancak iyi gelen o geceyi hatırlamak olmuştu. Yok, bir kez daha fark ediyorum ki biz birbirimiz için yaratılmışız.

Hadi kalk da bitsin bu Sırma'nın vır vırlan. İyiyim, haklısın de, sıvış, işimize bakalım.

“Sırmacım, canım, bilirim çok seversin beni, ben de seni. Düşüneceğim söz. Haklısın belki. Hadi kalkalım, gece uyumadım, dinleneyim biraz.”

“Peki canım. Ben akşam Paper Moon'da olacağım Avi ile. İstersen sen de gel, yemek yeriz, değişiklik olur, açılırsın.”

Sırma'nın bu teklifini kibarca reddederken, onun Cherekoe'sine binip evime doğru ilerliyoruz. Toparlanmaya başlıyorum, kafam açılıyor sanki, çünkü moral kazanıyorum kendi içimde. Arayacak biliyorum, az kaldı. Ne Paper Moon ne de başka bir şey... Onu istiyorum ben ve gelecek biliyorum. Bu tersyüz haller, bir öyle, bir böyleler Celal'dır. O öyledir.

İlk sevişmemizin ardından, o cumartesi sabahında gözlerimi açtığımda onun yatağında olduğumu fark etmiş, sevinçle aşkımı bulmak için kalkmıştım yataktan. Atölyesinde çalışır bulmuştum onu. “Günaydın!” demiştim kendimden emin bir

güleçlikle. Ama bana döndüğünde karşılaştığım ifade kemiklerimi dondurmuştu bir anda.

“Akşam gidersen sanmıştım, pek sevmem böyle...”

Fırçasını “böyle” olanı işaret ederken sallayışını bile hatırlıyorum bana doğru. O “böyle” dediği ile neyi ifade etmek istiyorsa, ben onu simgeliyordum o anda. Taş kesilip hayretle, ağızım açık bakakalmıştım. Birden vazgeçmişti cümlesini tamamlamaktan ve bir başkasına geçmişti: “Neyse, ben çalışıyorum Mina, kapıyı arkandan çek olur mu giderken?”

“Günaydın Celal!” Sinirle karışık ders verir bir tonda medeniyete davet etmeye çalışmıştım onu. Derin bir nefes alıp vermişti, sabır arayışı ile çekilen o derin nefeslerden birini. Yüzü de bedeni de yine kaskatı.

“Mina, dün akşam konuşmuştuk... Buralara hiç girmeyelim canım.”

Canım kelimesi ne tuhaf çıkmıştı ağızından, ne zorlama... Yoksa bana mı öyle gelmişti? Bir süre donmuş gibi ona bakıp, bu beklemediğim sahne karşısında ne yapacağımı hızla kestirmeye çalışmıştım...

Seni tartıyor adam, hiç problem değilmiş gibi kalk git, gelecek nasıl olsa... Farklı ol, karşı çıkma.

Birden tahta bir mankene can verilmiş gibi hareketlerim geri gelmiş ve “Okey Celal, ben çıkıyorum. Çok teşekkürler, güzel bir geceydi. Sen ararsın beni, hani portre filan, hadi bye!” diyerek yanma gidip bir öpücük kondurmuştum yanağına. Ve şarkı mırıldanarak giyinip, kendinden süper memnun ve tasasız bir kadın hatırası bırakmaya çalışarak çıkmıştım evden. Taksiye binene kadar. Taksiye bindiğimde ne

yapacağımı, nereye yönlendireceğimi bilemediğim büyük bir öfkeyle çökmüştüm koltuğa.

Öküz! Sen dedin hiçbir şey istemeyeceğim diye, adam da tartıyor seni işte. Ne var bunda kızacak? Dayan biraz. Dayan ki bu kadın farklı diyebilsin.

Evde duş alırken zaferime odaklanmak daha doğru ve kolay gelmişti.

Celal Evrim'in kadını oldun işte. Daha ne istiyorsun? Ayrıntıları bırak, biz işimize bakalım.

Celal Evrim'in kadını olarak eve koşturmuş, heyecanla beklemeye başlamışım. Artık yatmıştım onunla. Artık onun olmuşum. Akşama mutlaka bir yemek yeriz, belki bir sinema... Belki de evde oluruz, romantik bir yemek ve sevişme tabii. Bir kez açıldı mı kapı, duramaz bu erkekler. Olsun, daha çok bağlanır böylece bana. Yemek de pişirebilirim ona. Evet, arayınca bunu teklif edeyim, bak. Celal ile paylaşacağım türlü güzel günler ve gecelerin hayali içimde dönüp dururken, telefon ya elimde ya yanımda, bir sonraki sahnesini bekleyen oyuncu gibi pürdikkat kesilmişim.

Ama aramamıştı. Ne o gün ne de onu takip eden bir hafta içinde. Üçüncü günün sonunda ise gündüz işyerinde hayalet gibi gezmeye başlamış, akşamları evde boylu boyunca yatıp elimde telefon kâh dua eder, kâh ağlar sersefil bir hale bürünmüştüm. Sekizinci geceydi. Sızdığım salon koltuğunda çalan telefonla uyanmıştım. Celal!

"Mina nasılsın?" Böyle demişti, bu kadar... Çok normalmiş gibi her şey. Ve beni kör bir kuyuya çeken gelgitler başlamıştı böylece. Fırlayarak gitmişim o gece. O gece yatmadı benimle. Öylece oturup sohbet ettik koltukta. Sonra yine yok oldu. Sonra yine aradı. Sayısız kez böylece tekrar

etti bu oyun. Hep şaşırtarak beni, hep beklemediğim şekillerde davranarak. Ben de, yirmi dört saat strateji geliştirir oldum. Yirmi dört saat Celal. Sanki başka hiçbir şey kalmamıştı dünyada. Ne kimseyle görüşüyordum ne de işimi doğru dürüst yapabiliyordum. Her şey idaretendi. Celal'i düşünmek, Celal ile hayalimdeki gibi sürekli olabilmek için strateji geliştirmek dışında her şey.

Yılbaşından bir gün önce de, "Bu sefer kesin bitti!" diye ağlarken arayıp, "Kaçta gelirsin?" diye sormuştu gülerek. Sanki hiçbir şey olmamış, günler önce beni bir kafede öylece bırakıp çekip gitmemiş gibi. Sanki benim başka bir programım olamazmış gibi. Oturup ondan telefon beklediğimi bal gibi biliyormuş gibi. Gittim. Her seferinde gittim, çünkü biliyordum artık o da bana âşıktı. Yoksa neden vazgeçmesin? Birlikte girdik yeni yıla. Ama ne giriş. Ben Kuzguncuk'a varana dek, o telefondaki gülen ses, gergin bir yüze dönüşmüştü yine. Bir şeyler yedik sessizce, konuşmaya çekinmişim büyü bozulacak diye. Bir kez de sevişti benimle. Yılbaşı sevişmesi. Karneyle alabiliyorduk çünkü beyimden. Sevişme de denebilirse tabii, savaşıma demek daha doğrudu. Hep gergin, hep uzak, hep öfke dolu, hoyrat çekmeler, itmeler, yan öpmeler, yan... Oysa seks en büyük silahım benim. Bir erkeği orada mutlu edebildin mi... Tedirginlikle benden ne isterse yapıyordum bu yüzden, yeter ki sinirlenmesin, yeter ki beni yine göndermesin. Yatakta uyuyup kalmıştı zaten saat on ikiden hemen biraz sonra. Yine de mutluluk çıkarmaya çalışmıştım bu durumdan, benimle girdi yeni yıla diye. Ertesi gün uyandığında ise hazırladığım kahvaltı sofrasına bakıp, "Ben çalışacağım Mina," diyerek çalışma odasına çekildiğinde, iliklerimde ne varsa çekiliyor gibi hissetmiştim. Boğazımdan bir hırıltı gibi çıkan bir sesin dediğine kendim bile şaşırmıştım: "Bitti. Sakın ama sakın bir daha beni arama. Senin de portrenin de canı cehenneme!"

Çıkıp gittim evden. Daha çıkarken pişman olmuşum bile.

Salaksın, mahvettin her şeyi, asla affetmez şimdi bu yaptığını, salak!

Korku kapladı her yerimi, suçluluk ile ağlamaya başladım evden içeri girince. Elimde telefon gözyaşlarımın gölgelediği cep telefonu ekranına bakarak aramasını bekledim. Dua ederek bekledim, ama nafile. Günler geçtikçe öfkem de artmıştı. Bitti, diyordum, bitti! Sanki seçim bana ait olabilirmiş gibi. Sanki ben bitirebilirmişim gibi, işin tuhafı, günler birbiri ardına geçtikçe inandım da bittiğine. Yüzüm hiç gülmüyordu; bittiğini yaşamaya, biten ilişkimin ardından yas tutmaya başlamıştım.

Sonra yine bir gece yansı telefonu. Bitmiyordu Allahım! Yine anlamsız hal hatır sormalar. Sanki elinde bir toplu iğne ile her gün biraz daha kazıyordu beni. Böyle bir his. Pes etmeye başladım. Bu gelgitler dayanma sininim aşmıştı.

“Celal ne istiyorsun benden? Ne ilişki oluyor bu ne de başka bir şey. Ne gelebiliyorum ne gidebiliyorum, tükendim artık.” Gücüm zayıflamaya başlamıştı, yalvarır gibi konuşmaya başlamıştım.

“İlişki yok, olmaz benimle demiştin. Ama hayatından çıkarma beni. Dost olalım Mina. Göreyim arada seni. O kadar.”

Aşk değilse, ne bu şimdi? Buz gibi âşık, korkudan ne yapacağını bilemiyor, biraz daha sabret Mina.

“Peki Celal, dost olalım.”

“Yeni bir seriye başladım. Dört beş resim, seri olacak. Çalışıyorum sürekli. Sen neler yaptın?”

Bu kadar işte. Sonrası sıradan konuşmalar. Sözde dostluk dönemimiz başlamıştı böylece. Ama o da bir ay sürebildi sadece.

“Şimdi” denen zamanda...

Sadece oturuyorum koltukta, tam bir oturuş bile değil, her an tetikteyim çünkü. İşte kapı açıldı, bir gölge gibi mutfağa geçiyorum. Duruyorum orada. Taş gibiyim. Çayı koyuyorum biraz sonra, götürüp veriyorum ve ses çıkarmadan tekrar mutfağa geri. Kimdim ben buraya gelmeden önce? Kimdim ki? O zaman da oyuk, şimdi de. O zaman da bir boşluk, şimdi de. Değişmiyor, değiştirdiğini zannediyorsun ama olmuyor. Ne var savaştacak? Zaten mutsuzdum. Zaten bomboştum. Aradım, yıllarca aradım o bende eksik olanı. O neydi tam olarak bilmeden aradım esasında. Hep buldum zannettim farklı yerlerde ve farklı adamlarda... Ne isterlerse yaptım. Olmadı ama.

Sevdiremedin de ondan kendini.

Sevemediler be! Ne sevdiremedim? Daha ne yapsaydım, sevemediler! Sahi neden sevemediler beni? Neden benim istediğim gibi sevemediler? Hep kandırıyorlar, seviyormuş gibi yapıp... Gözümün önüne Ayhan geliyor: Babamın arkadaşı, sosyete mimarı, benim eski kocam Ayhan. Annem ve babamın cenazesinde, ben perişan haldeyken sürekli etrafımda pervane, beni koruyan kollayan... Her şeyi hallediyor, ne çok yardım ediyor, kim bu adam? Ayhan. Hemen ertesi akşam, ben evde hayalet gibi içine düştüğüm yeni yetim yaşamımı algılamaya çalışırken, elinde koca bir buketle kapımda beliren Ayhan. Onca yaş farkımıza rağmen o ilk cümlesi ile yaşamımda zelzele yaratan Ayhan: “Ne kadar güzelleşmişsin sen Mina.” Bir lord edasıyla beni kavrayıp sözüm ona kendi yaşamına katışı, gezmeler, tozmalar, el üstünde tutulmalar. Başımı hep omuzunda

tutup gözyaşlarımı her gün azar azar kurutmalar. Nasıl da dört elle yapışmış, aradığımı bulduğumu zannetmişim. Çare işte bu sandım, bu defa oldu sandım ama sonra... Evlilikle birlikte değişti her şey. Her gün gittiği ofisinde sadece bilgisayar oyunu oynayan, paralarını tüketmiş, uzun zamandır, "Çalışamıyor artık, geçti onun devri," olarak tanımlandığından çevresinden iş alamayan ve çareyi sevgili avukat arkadaşının birikimini miras alacak kızında görmüş Ayhan. Bir süre sonra foyası ortaya çıkınca ofisinin kirasını bile ödeyemediğinden evden dışarı çıkmamaya başlayan, bir patates çuvalı gibi her gün evde oturup cintonik eşliğinde TV seyreden Ayhan. Ve isteyen Ayhan. Mina'dan her ihtiyacını, "Evli değil miyiz? Kocanın başına bu geldiyse sen bakacaksın tabii," diye karşılmasını kendine hak görmüş Ayhan.

"Mina!"

Mutfakta Ayhan sahtekârı ile yaşadığım günlere dalıp, bilmem kaçınıcı sigaramı içerek otururken, çağrıldığımı duyuyorum. Zorla kalkıp ayaklarımı sürüyerek salona ilerliyorum.

"Efendim Celal?"

"Giyin de sahile gidelim biraz, yürüyelim, konuşacaklarım var."

Yanlış mı duyuyorum? Benimle gezmeye mi gitmek istiyor? Boş ver şimdi Ayhan't. Geçti bitti, içimde bir kıpırtı dolaşiyor belli belirsiz. Şaşıyorum hâlâ içimde bir his uyanabilmesine.

"Peki Celal."

Odaya geçip giyinmeye başlıyorum. Kot pantolonumun üzerine pembe bir atlet geçiriyorum. Hava çok sıcak. Aynaya

bakıyorum, gözlerim atletin pembesine takılıyor. Bir başka zamandan bir ses duyuyorum sanki:

“Bluzunuzun pembesi yüzünüze vurdu sanki, kızardınız...”

Biraz geçmiş bir zamandan...

“Bluzunuzun pembesi yüzünüze vurdu sanki, kızardınız...”

Kafamı kaldırıp boş boş bakıyorum karşımdaki adama. “Koskoca yüksek mühendis, hem çok başarılı.” Böyle demişti Sırma. İsrar etmişti. Beni görmüş, beğenmiş. Oysa o günlerde benim aklım fikrim, dostluğumuzun baharını sürdürdüğümüz Celal’de. O dostluk desin ne var? İki günün biri görüşür oldunuz bak! İlk defa sohbet muhabbet. Dostluk zirvasına yatıp yanında tutuyor seni, biraz sabır, bak nasıl dökülecek!

“Minacım, iyi misin?”

Sırma hafifçe dürterek beni ortama geri çekmeye çalışıyor. Nişantaşı’nda bir restorandayız. Sırma bir maestro gibi bir yandan beni bu karşımdaki adamla bağlamaya çalışırken, bir yandan da kendi sevgilisine gülümseyerek onu idare ediyor. Bunalıyorum hepsinden. Neden buradayız Allah aşkına? Sırma’nın beni Celal’den kurtarma gayretleri. Âşığım ona, anlatamıyorum. Sadece ve sadece onu istiyorum. Anormalmiş, söyleymiş, böyleymiş... Bana ne normallerden, şu adama bak karşımdaki! Patlayacağım şimdi. Celal de kızdı zaten biliyorum bu yemeğe gelmeme. Anladı tabii Sırma’nın planlarını. Kiskandı, çok kiskandı hissettim. Sırf bu yüzden kabul ettim ya zaten bu yemeği, baktım ki kiskanıyor...

“Aa, Celal değil mi o?”

Sırma beni dürtüklüyor. Rüya görüyorum, evet çıldırdım herhalde, karşıdan Celal geliyor bana doğru. “Yok artık!”

diye tıslayan Sırma'nın sesini duyuyorum. Adamlar ne olduğunu anlamaya çakşırken, masanın yanında duruyor Celal tüm azameti ile. Nefes alamıyorum. Her şey karışıyor, bulanıyor. Elini bana uzattığını görüyorum, "Hanımefendi, sizi almaya geldim, hadi gidelim."

Kızgın çok kızgın, tutuyor kendini biliyorum, artık onu çok iyi tanıyorum. Masada herkes bu adamla ilgili kendi bilgisi kadar, anlamaya ve tartmaya çalışıyor durumu. Kalksana salak! İçimden bir haykırış, sanki tüm restoranı dolduruyor ve beni ayağa fırlatıyor bir anda. Elini tutuyorum ve büyülenmiş gibi adım atıyorum onunla, nereye ise oraya doğru.

"Mina, n'apıyorsun? Nereye? Bu ne kabalık..."

Sırma beni kaybetmemek için son bir çabayla durdurmaya çalışıyor.

Hızla dönüyor Celal ve bir elinde benim elim, bir adım atıyor geriye. Herkes taş kesmiş sanki. "Sırma, sen bizim hayatımızdan çık ya, rahat bırak bizi. Evleniyoruz biz... Ve sen kızım, sen yoksun artık Mina'nın hayatında!"

Çekiyor beni ve hızlı adımlarla çıkıyoruz restorandan. Duyduklarımı toparlamaya çalışıyorum. "Evleniyoruz" mu? Doğru mu duydum? Sırma? Ama Sırma. Boş ver şimdi Sırma'yı mırmayı! Evlenecek adam kızım seninle, sus ve yürü!... Susuyorum ben de.

Celal sürükleyerek beklettiği taksiye atıyor beni. Öyle tuhaf ki suratı, sesimi bile çıkaramıyorum. Karşıya, evine doğru giderken, el ele oturuyoruz taksinin içinde. Zaman duruyor sanki, el ele akıyoruz zamanın içinde. Taksi durduğunda elimi bırakınca irkiliyorum. Parayı veriyor, beklememi işaret ediyor. Anlamaya çakşırken bir bakıyorum ki kapımı açmış, inmemi bekliyor. Ben iner inmez yine elimi tutuyor ve

apartmanın merdivenlerini çıkıyoruz el ele. Kapıyı açtıktan sonra kucağına alıyor beni ve o tok sesinin eşliğinde eşikten geçiyorum: “Yeni evine hoş geldin Mina!”

Doğruca yatağı atıyor beni ve içime girdiğinde yaşlar akıyor gözümde. Ama acıya, farklı bir keyif eşlik ediyor bu defa. Başarının keyfi. Uzun bir maraton sonrası varış ipini göğüslemenin keyfi. Madalyayı çok yakında alacağını bilmenin keyfi. İşte o anda ve içime saplanan acısı tanıdık bıçaklar arasında, kendi rızamla, onun kucağında, cehennemimin kapısından içeri süzülüyorum o gece.

“Şimdi” denen zamanda...

“Kendi rızamla girdim bu işe biliyorum ve seni suçlamıyorum, ama olmuyor işte Mina, olmuyor.”

Oturuyoruz iskeledeki çay bahçesinde. Hemen evin karşısı.

Bir hevesle geldiğim bu derme çatma çay bahçesi. Ben razıyım neresi olsa aslında...

“Cevap ver, ne olur susma Mina.”

Konuşmayı unuttum ben Celal Bey. Konuşamıyorum artık, çok korkuyorum. Ağızımdan çıkacak her kelimedden korkuyorum. Kelimelerin anlamını bilemiyorum artık, öylesine herhangi bir kelime, bir anda öylesine parlatabiliyor ki seni ve... Riske giremem, susacağım. Susmak en güvenlisi. Böyle konuşurum ben, içimden cevap veririm.

“Mina!”

“Celal, ne diyorsun, anlamıyorum?”

Gözlerim doluyor. Nefesim tıkanıyor. Hava çok sıcak. Çok çok sıcak. Giderek boğuluyorum sanki. Söylediğini almak istemiyorum, alamam. Alırsam ben hiç olurum, toptan yok olurum. Tek bir şeye programlıyım. Hiçlikten kurtulmam tek bir şeye bağlı. Bu işi yürütmek! Nasıl bitiririm? Ne demek ki o? Nereye dönerim? Yemden bir yaşam kurmak, yeniden bir şey olmaya çalışmak... Midem bulanıyor, her şey etrafımda dönüyor.

“Kızım cevap versene, bak sinirlendirme beni ya! Allah kahretsin, nasıl bi yaratıksın bilmiyorum ki?!”

İşte geliyor ateş ateş üzerime kelimeleri. O aşağılayan kelimeleri. Başladı... Boş ver, sen atındır dur kendini, sus, geçer bu fırtına da.

“Mina, peki madem öyle söyleyeceğim. Kızım anlamıyor musun, istemiyorum seni! Midem bulanıyor artık, iğreniyorum senden ya!”

İşte yine canım yanıyor. Hep ne kadar alıştım desem de, yeni bulduğu sözler veya yollarla canımı yine ve yeniden yakmayı başarıyor. Yaşlar boşalıyor gözlerimden aşağı, yaşlarla birlikte yalvaran kelimeler: “Celal, niye öyle diyorsun? Ne yaptım ben sana, ne istesen...”

“Sus! Ağlama! Cehennem dibine ya, defol git hayatımdan!”

Kalkıp gidiyor masadan, yine öylece kalıyorum boşalan yaşlarımla bir başıma. Ağlaya ağlaya yok olmak istiyorum orada, o iskelenin çay bahçesinde. Salaksın!

Kaskatı kalakalıyorum. Etrafımdaki sesler giderek uzaklaşıyor. Sanki bir balonun içine saktular beni; her şey, sesler, görüntüler bulanık. Net olan sadece o en duymak istemediğim.

Attı seni sokağa işte...

Nasıl? Neden? Ama istediği her şeyi yaptım ben. Bitti mi yani? Peki, ne olacağım şimdi ben?

Eş zamanda...

“Mesele bir şey olmak değil; mesele sen olmayan her şeyden soyunup, en başta sende ‘Ol!’ denmiş olanı yaşamaktır...”

Hiç durmadan peş peşe vuruşlarla klavyede hareket eden parmakları birden durdu. Ürperdiğini fark etti. Oda haddinden fazla serinlemişti. Yaz, bitmeye yakın son darbesini vurmuş ve sıcaklık mevsim normallerinin bir hayli üstünde seyrettiğinden çalıştırdığı klimanın odayı bir hayli serinlettiğini ancak fark edebilmişti. İyi mal işte, kaşla göz arasında nasıl da buz gibi yaptı ortamı, diye düşündü uzaktan kumandasıyla klimayı kaparken. Kalite her zaman kendini ortaya koyduğu işe yansır.

Kaliteyi çok severdi evet. İnsana yakışan, olması şart olan bir özellikti çünkü kalite. İnsan çok değerliydi. Değerini bilip, değeri yaşama geri vermeli ve tekrar değer almalıydı böylelikle. İşte bu yüzden herkes olmaya geldiğinin hep daha iyisini olmayı hedefleyip, yapmaya geldiğinin en iyisini yapmaya çalışmalıydı bu dünyada. Her birimiz bunu hedeflemeli, yaşamımızda bunu hedefleyenlere yer vermeliydik. Ancak o zaman yaşanan deneyimler hep daha iyiye gidebilirdi. Yaşam o zaman bir harikalar diyarı olabilirdi. İşte “tek katlı köy evim” diye tanımladığı evinde yer verdiği her bir parçanın kaliteli olması da bu yüzdendi. Az ama öz... Hep olabilecek olanın en iyisi.

Son yazdığı satırları bir kez daha okudu: “Mesele bir şey olmak değil, mesele sen olmayan her şeyden soyunup, en başta sende ‘OU’ denmiş olanı yaşamaktır...” Parmaklarını

tekrar harekete geçirerek, bir süredir üzerinde çalıştığı yazıyı kendinden memnun tamamladı:

“Yaşamak da zaten budur. Oysa sen sende ‘ol’ denmiş olan kim, bilmiyorsun. Bir akma kimlikte her gün ordan oraya savruluyorsun. Anlaman lazım, burada ya kendin olursun ya yok olursun. Kendinden başka bir Şey olamaz; ancak ortada sürüklenen, tanımlanamayan bir yokluk olursun. Sen yok isen, senin bir yaşamın nasıl olur? İşte bak, yoklukta debelenip duruyorsun. Kendine gel! Kendine... Gel!”

“Şimdi” denen zamanda...

Bitti! Kurtuldum. Böyle düşünmek istiyorum. Elimde sadece bir sırt çantası, en acil gerekenleri aldım. Gerisini sonra aldırırım, umurumda da değil. Daha eve girer girmez bağırmaya başlayan o sese dayanabilmek...

“Defool! Yine mi geldin sen?!”

Krize girdi yine. Biliyorum bu krizlerini. Hasta Celal. Haklıymış başta bana, “Benimle ilişki olmaz!” dediğinde. Hasta çünkü. Böyle sinir nöbetleri var. Bağırıyor, ağlıyor. Sonra pişman oluyor, suçluluk daha da çıldırtıyor onu. Bir gelgitler dünyası.

Ama izin verseydi, iyileşirdi sevgimle.

Buna inandım. İyi olacaktı benimle. Ben de onun bir tanesi olacaktım, değerlisi olacaktım. Olabilirdi, olmadı. Niye olmadı, bilmiyorum.

“Eşyalarımı alıp gidiyorum, bağırma Celal, tamam bitti.”

Hızla üzerime doğru geliyor. Vuracak sanıyorum, ama beni geçip atölyesine doğru giderken, “Çıktığımda burada olma, sakın olma!” diyor ve kapıyı çarpıp odasına kapanıyor, içeriden hıçkırıkları geliyor.

Yapma, git kapışma özür dile, yalvar, hazır ağlıyor bak, suçluluğa girdi, salak mısın, nereye gideceksin?

Yok. Gücüm yok. Bir çabaya daha gücüm yok. Ne olacağı da önemli değil. Midem bulanıyor, çıkıp gitmeliyim hemen. İşte

bir son daha. Yine ellerim bomboş. Son noktayı iyi tanırım. Bitti. Ben bittim çünkü. Ne yapacaksın? Evime dönmeliyim. Neyse ki bir evim var. Hemen bir sırt çantasına en gerekli birkaç eşyayı, çamaşırlarımı, birkaç parça kıyafeti hızla sokuşturuyorum. Yavaşça ilerliyorum kapıya, korkuyorum dışarı çıkacak diye, korkuyorum daha da fazla canımı yakacak diye. “İğreniyorum senden!” Böyle dedi, bunu da dedi.

İğrenir tabii, şu haline baksana! Ağlak karı sen de, bi adamı elinde tutamadın.

Sessizce kapıyı çekip kapatıyorum arkamdan. Merdivenleri inip sokağa çıkıyorum. Evin çok yakınında bulunan taksi durağına doğru nefesim tutulu bir halde yürüyorum, tutulu mu yoksa tümüyle mi gitti? Nefes de almıyorum artık galiba. Hissedemiyorum. O anda, tam durağın girişinde bir köpek görüyorum. Göz göze geliyoruz onunla. Bembeyaz. Kocaman kara gözleri var, kir içinde. Bir labrador. Köpeklerin azizi denen cins. Peki neden bu kadar pis? Yoksa sokağa mı atılmış? Kim bilir? Öyle bir bakıyor ki bana, hiçbir şey hissedemezken ben, birden sanki kalbimden yanmaya başlıyorum. Öyle bir bakıyor ki, sanki görüyor halimi. Bir tek o görüyor sanki dünyada benden geriye kalanı. Anlamaya çalışıyor sanki bu karşılaştığı garip yaratığı. Bakmaya devam ediyoruz birbirimize. Kıpırdayamıyorum. Bambaşka bir şey görüyorum onun gözlerinde. Sanki tanıdık bir şey. Büyüleyici bir şey. Kaskatı kalmış ona bakıyorum. Yerinden kalkıp bana doğru birkaç adım atıyor. Yanıma gelip tekrar oturuyor ve tekrar gözlerime bakıyor. Ve yalıyor elimi. O anda sanki sesini duyuyorum onun. “Bir, iki, üç. Aç gözlerini!” Ve gözlerimden yağmur gibi yaşlar boşanıyor, hıçkırmaya başlıyorum, yere eğilip sarılıyorum ona. Kontrolsüzce, umarsızca, nefes alamamacasına ağlıyorum.

O ise kıpırdamadan kollarımın arasında duruyor. Sanki benim yerime de o nefes alıyor, öylece onun nefesiyle yaşayabiliyorum sanki. Her şeyim oluyor o anda. Güvenim, dayanağım, sevgim, her şeyim...

“Senin miydi abla? Çok şükür buldunuz birbirinizi. Biz de üzülüp duruyorduk, kaç gündür kalakaldı burada, birini bekler gibi. Kaybolmuş belli ki.”

Kafamı kaldırıp yaşların arasından bakıyorum taksi şoförüne. Anlamaya çalışıyorum söylediklerini.

“Çok şükür abla, ağlama artık bak kavuştunuz. Yemeğini suyunu eksik etmedik, merak etme. İsmi ne? Biz Pamuk dedik durduk ama...”

Konuşamıyorum. Bir tokat yedim sanki. Her şeyi durduran bir tokat. Uzaklaşmalıyım. Kendimi toplamalıyım. Ama onunla. Taksiciye zar zor gülümsüyorum, hikâyesini onaylar gibi birkaç teşekkür sözcüğü mırıldanıyorum ve oradan uzaklaşıyorum. Yeni dostum da yanımda. Biliyordum zaten ayrılmayacağını. Artık ayrılamayacağımızı. Biliriz bazı şeyleri. Anahtardır onlar. Hatırlamak için, hatırlatmak için bize. O an bilmeyiz anlamını, ama karşılaştığımızda programlanmış gibi bambaşka bir kulvara geçeriz.

Ya sen ne yapıyorsun? Hayatın bitti kızım senin, evden kovdu adam. Nasıl geri döneceğim diye düşüneceğine, bir de köpek!

Umursamıyorum. Yürüyorum. Dostum yanımda. Dost... Evet adı bu. Her şey kayboluyor sanki. Umursamak istemiyorum. Artık bu emirleri, aşağılamaları duymak istemiyorum. Bitse, son olsa... Neyin sonu? Yaşamın mı? İntihara mı gidiyorum? Salaksın sen. Yürümeye devam ediyorum. Tek yapabildiğim bu. Çıldırıyor bu ses beni. Nefret ediyorum kendimden. Öfke

kabarıyor içimde. Soluğumu: kesen bir; öfke. Bir banka oturuyorum. Dost da oturuyor ayak ucuma:

Kendine bakmaktan acizken. Bir köpek eksikti. Yazık değil mi hayvana?

Duymak istemiyorum. Ama kendini nasıl duymaz insan?

Her şeyi mahvedersin zaten. Yeter! Tam başarmışken, yine mahvet her şeyi. Yeter! Kovacak tabii, kim ne yapsın seni? Yeter! Yetmez senin bu ahmaklığıyla, yetmez.

“Yeter! Nefret ediyorum senden nefreeetttt!”

Haykırarak, sanki karşımdakine saldıracak gibi ayağa fırlıyorum. Ama kalakalıyorum. Karşımda kimse yok ki. Son cümle etrafımda dalga dalga yankılanıyor ve etrafa yayıldıkça her şeyi donduruyor. Dost bana bakıyor. Her şey duruyor, kalakalıyor sanki. Tek hareket eden boşluğa karışan sesimin dalgalan. Kaybolan sesimin ardından tek bir soru asılı kalıyor havada. O an benliğimde hareket eden tek soru:

“Nefret ediyorsam ben, nefret edilen kim peki? Sahi kiminle kavga ediyorum ben?”

Uzun süren bu şok halimden sonra tekrar hareket edebildiğimde, bu derin soruların bir kenara bırakıp, yapmam gerekenin öncelikle Dost ile beraber evime gitmek olduğunu anlayabiliyorum. Sokağa atıldım. Sokaktayız. Hele bir güven altına alayım ikimizi, sonra düşünürüm kim kimden nefret ediyor, nedir!? Belki de üşüttüm düpedüz, ne bileyim. Evet, önce Dost ile eve. Sarılıyorum, minnettarım ona. Bana atacak bir adım verdiği için. Öylesine anlamsız ki varlığım, en azından onu doyurmak, ona bakmak bir amaç veriyor bir an sonrası için bana. Bir yön değilse de, bir yöncük bulabiliyorum yaşamda.

Beş denemeden sonra nihayet bizi alacak hayvansever bir taksiye rastlıyorum. Ve Ulus'a doğru yola çıkıyoruz Dost'la. Köprüden geçerken bir hafiflik kaplıyor içimi. Bir, "Oh!" Bir, "Belki de kurtuldum!" O günden sonra aylarca geçmeyeceğim köprüyü bitirip Ulus'a doğru ilerlerken, hiçbir şey duymadığım ve düşünemediğim o bomboş halde, uzun zamandan beri ilk defa, neye olduğunu bile bilmeden, belli belirsiz gülümsüyorum.

Tam yirmi beş gün oldu. Dost'tan başka konuştuğum, gördüğüm kimse yok. Bütün gün camdan dışarıya bakıyorum ya da Dost ile sokağa çıkıp yürüyorum. Zaten sokağa çıkmamın tek sebebi Dost. Parka gidiyoruz onunla, biraz hava alıyorum böylece; sonra yine aynı koltuk, yine aynı düşünceler. Hayır, Celal yok. Celal bitti. Enteresan ama böyle oluyor. Bir nokta var ki bitiyor. Oysa onsuz nefes alamayacağımı düşünerek yaşarken, bir anda sanki sahne değişiyor... Bugünlerde pek çok şey kafamı karıştırıyor. Eskiden hiç düşünmediğim şeyler. Bütün gün düşünüyorum. Ta ki kafam patlayacak hale gelene dek, sonra peş peşe devirdiğim bira ve şarap karması ile kendimi uyutuyorum. Bütün gün düşünüyorum çünkü belki de ilk defa kendime bakıyorum, kendimi anlamaya çalışıyorum. Hep başkalarını anlamaya çalıştım ben. Onları anlayıp, onlara göre şekil almaya çalıştım. O daha kolaymış. Kendimi anlamak... Kendim dediğim ne? İşte onu bilemiyorum. Hep aynı koltukta boş boş, dönüp duran düşüncelerle günleri geçiriyorum. Eve girdiğimiz ilk andan bu yana böyle.

Eve döndüğüm gün Dost'a petshoptan koca bir paket kuru mama aldırđım, bir köpek şampuanı, bir de tasma. Kapıcıdan rica ettim, kırmadı, koştı aldı geldi. Anladı bende bir tuhafılık olduğunu, ama "Ne oluyor, neden?" demedi. Bir de güzel yıkadım Dost'u küvette. Dost'un acil ihtiyaçları çözümlendi